

Nederlandsch liedeboek

<https://hdl.handle.net/1874/36964>

NEDERLANDSCH

LIEDEBOEK.

zer

35

B^k Moltzer.

Kast 2, Pl. P

N° 35

De tyd en heeft noyt weghgenomen

So blinckt hun deugt voor iedereen.

Den naam en 't overschot der vromen

Want nadat zy zijn overlēn

Bk. M
2 P 35

NEDERLANDSCH
LIEDEBOEK.

Hier zijn rozen van soeter roken.

J. VAN HULST.

Twede druk.

's GRAVENHAGE,
P. H. NOORDENDORP.

—
1850.

Een vrouw, die niet als singht en tuyt,
Die garen danst en die de luyt
Schier nimmer nyt haar handen leyt,
Fy, fy dat is lichtveerdigheyt.

Maer is het niet een hemel schier
Te sien hoe dat een geestigh dier,
Met sangh of spel haar man verquickt,
Als 't noodig huyswerk is beschikt?

ANNA ROEMERS V.

Wie bij het ter hand nemen van dit bundeltjen ons vragen wilde, waarom wij ons met de verzameling en uitgave van zijn inhoud onledig hielden, zouden wij verzoeken dien te doorbladeren, en zoo hij zijne vraag dan herhaalde, wisten we hem niets beters voor te stellen, dan het boekjen dicht te doen en stil ter zij te schuiven. Wij hebben ons voor hem die genoeg'lijke taak niet opgelegd. Wij verwachten, ook van het huidige geslacht, meer gevoel voor den hartelijken lach, de heldere levenslust, den wakkeren geest, den blijmoedigen zin en de gezonde vroomheid zijner vaders, die in hun liefelijk en krachtig volksdicht van alle kanten doorstralen, dan dat wij er eene andere dan zijns zelfs aanbeveling voor zouden noodig rekenen. We zullen meer nog zeggen; al ware men van al 't genoemde nog zoo zeer ontaart, we hooren te veel gewagen van den kunstzin der eeuw, om niet van die zijde zelfs voor de liedtjens, die wij hier tot haar inleiden,

op de krachtigste voorspraak bij haar te rekenen. En we zijn niet de eersten, die „de zeldzame gave der objectiviteit” hulde doen, die uit de meesten hunner spreekt; ook reeds vroeger heeft een voorstander dezer poëzy (*Gids*, 1837, I, bl. 204, vv. *) er op gewezen, welke „meesters onze oude dichters in dit opzigt waren.” Hoe zinnelijk van voorstelling, hoe aanschouwelijk van uitdrukking, hoe plastisch — om het geliefde kunstwoord te gebruiken — van zeggings zijn niet de voortbrengselen hunner zangninf! Zij beschrijven, zij preëken niet, en is er toch bijv. immer sprekender schildering geleverd, werd er ooit indrukwekkender preek gehouden dan in het *Kraambezoek* bij „neef Esterweeg,” in SWEERTS' *Bruilofstied* (op de wijs van Ps. 24) „als Jezus binnen Cana zat.” Het eerste is een onwraakbare JAN-STEEN,

*) Het valt gemakkelijk er de pen in te herkennen die 6 jaar later de zaak van ons oude blijspel zoo meesterlijk heeft bepleit.

het tweede zou men niet aarzelen, ware het er niet te beknopt toe, naast REMBRANDT'S 100-guldensprent te leggen; een plaats naast zijn barmhartige Samaritaan verdient het gewis :

De waterdruppelen werden wijn,
En Jezus' vriendelijk aanschijn
Wierp zegeningen uit zijn oogen.

Zoo doet hij nog in overvloed;
De wateren van tegenspoed,
Die in het huw'lijk zijn te vreezen,
Maakt hij door zijne kracht te zijn
Zoo liefelijk als brulloftswijn —

ik tart onze welsprekendste kerkredenaars, mij een gelukkiger toepassing aan te wijzen, onze begaafdste dichters, haar in zoeter, in aanschouwelijker poëzy te uiten. Onze vaderen,, bonden Psalmen en Bruiloftsdichten in één

band," zegt de aangehaalde schrijver, en het laatst aangevoerde lied is een bewijs, dat zij de vereeniging nog naauwer wisten te maken. Bruiloftslied en Psalm zijn één bij hun, en, wat sterker is, in beiderlei opzicht evenzeer op hun plaats: een treffend bewijs dat wij recht hadden om boven van hunne gezonde vroomheid te gewagen. Wil men een ander voorbeeld, wij wijzen op BRÈRO's bijtend lied tegen het „veelhoofdige elk" met zijne verrassend hartelijke, deelnemende wending aan het slot. Den lezer zelf, zoo noodig, het opsporen der overige opgetelde gelukkige eigenschappen van zijn voorgeslacht, overlatende, komen we slechts met nog een enkel woord op het „kraambezoek" terug, omdat wij ons verbeelden daarin het beste toonbeeld van den steen des aanstoots te vinden, die eenigen misschien in enkele onzer liedtjens zoeken zullen: de argelooze natuurlijkheid hunner taal, hunne onverbloemde wijze van voorstelling. Zij toch niemand vooral òf nuffig òf

bedorven genoeg die „onkiesch *)” te willen noemen; het zou misschien minder ten voordeele van den verfijnden smaak der eeuw bewijzen, dan men wellicht wanen mocht. †) In ieder geval liet er zich het best en het meest afdoend tegen zeggen, wat een bekend en begaafd Duitscher op eene dergelijke beschuldiging tegen de Grieksche dichtkunst antwoordt: „de onverholen naaktheid in de uitdrukking der spraak, in het leven en de kunst der Grieken is geene dierlijke ruwheid, maar de argelooze ongedwongenheid eener vrij ontwikkelde, gezonde natuur. Wanneer men de willekeurige regelen eener

*) Wij herinneren aan B. v. d. B's krachtdadige pleitrede voor die « onkieschheid » in den *Gids* van 1843.

†) « Es ist schon oft bemerkt worden, dass dieses falsche Zartgefühl einer erkünstelten und zugleich spitsfindigen Schicklichkeit, um so leichter bis zum unnatürlichen gesteigert wird, je tiefer das Verderben in den Sitten und selbst in der Fantasie eingewurzelt ist. » (FR. V. SCHLEGEL).

nieuwere gevoeg'lijkheid op het gebied der kunst tot wet wou maken, dan ware de Grieksche poëzy niet te redden; men zou dan echter, wilde men zich zelf gelijk blijven, met haar handelen moeten als eens met zoo vele overblijfselen der oude beeldhouwkunst gebeurd is, die, in valsch-vromen toorn over hunne onbedekte naaktheid, stuk zijn geslagen *). — Wat mij betreft, ik beken gaarne dat ik mijn „ronden *Roemer*” en *Breëro*, mijn *Warenar* en *Menniste Zusjen*, op dien koop vooreerst nog niet ten viere doemen zal; den lezers van mijn Liedeboek roep ik daarteboven VALERIUS' woorden toe:

Pluukt hier in dezen hof de bloemkens die u lusten,
Dat u niet aan en staat, laat vrijlijk dat berusten.

Wijnmaand, 8, 1850.

V.

*) FR. V. SCHLEGEL, Kritik u. Theorie der alten u. neuen Poesie, s. 169.

Aanspraak aan 't Gezelschap.

Jeugdige nimfen, die 't boerten bemint,
Vrolijke harten, hoe mag het doch komen
Dat men in plaats van zingen begint
Stil, en hoe langer hoe meer te droomen?
Is de geneuchte dan zoo besnoeid
En uit uw jeugdige herten geroeid,
Dat die niet weder en bloeit?

De tijd zal u vallen zo veel te lank,
Laat ons wat lachen, wat mallen, wat deunen,
Zingen en springen en maken een klank,
Datter de kamer begint van te dreunen.
Hei, wie weet wanneer het gebeurt
Dat men 't gezelschap weer samen bespeurt,
Waartoe dan nu getreurd?

De ouderdom komt ons toch op de hand —
En ons ontslippen de jeugdige jaren —
Welke de vrengden dan zet aan een kant,
Voorts zo beginnen wij dan te bedaren;
Dus wilt doch in uw luchtige jeugd,
Niet laten te bruiken in eere en deugd,
De beiden bekwame geneucht.

Zult gij dan niet beginnen een reis?
 Waarnaar begeert gij doch langer te beiden;
 Naaste gebuurtje voldoe gij mijn eisch,
 Hef aan een liedje, men zal u geleiden;
 Zijt gij beschaamd, ei hou doch uw kleur,
 Meugt gij wat wachten, ik zing u wel veur,
 Zo niet, ik geef u de keur.

Herderslied.

Herders-kind het geeft mij vreemt
 Door 't verlopen van uw jaren,
 Dat ge niet een vrijer neemt,
 Om uw schaapjes te bewaren;
 Och of ik u krijgen kon
 'k Wed, mijn overschoone zón
 Geen trouwer dienaar von.

's Morgens zou ik met de schop
 't Vullis van uw stal oprapen,
 's Avonds zou ik passen op:
 Water pompen voor uw schapen;
 'k Zou mijn vlijt en ijver doen
 Om uw schaapjes-teer te voên,
 Meer als gij zoudt vermoên.

'k Zouze vocren dat u lust
 Met de beste koek en boonen,
 's Morgens als gij lagt te rust
 Zou ik ze met stroo verschoonen,
 Passen op dat ik de kooi
 Zuiver maak van stinkend hooi,
 En weër met stroo bestrooi.

Voorders, wat het huis belankt,
 Zou ik vloer en zolder vegen,
 Maken dat ge mij bedankt,
 Stooken 't vuur en de asch uitdregen;
 'k Zou mijn winst wel nemen waar,
 Niet één pintje hier of daar
 Verteeren in een jaar.

Zo je ziek of suchtig werd
 Zou ik om een doctoer loopen;
 Tot verlichting van uw smert,
 Zou ik wijn en suiker koopen;
 Krijg je een kind, dat zal ik meé
 Dragen, als wij buiten stee
 Wandelen met ons twee.

'k Heb mijn vrijster, dat je 't wist,
 Nog veel raar en schoon juwelen,

Met een potstuk in mijn kist;
 'k Heb nog van dat ik ging spelen,
 Twintig pond, of daaromtrent,
 Alle jaar tot eene rent
 Van Besjes testament.

'k Hebje nu genoeg gezeid,
 Wilje nu zo moetje spreken;
 Zegme nu in 't kort bescheid
 Of ik laat het vrijen steken;
 Zoje nu niet kort beraadt
 Datje me de koop toeslaat,
 Denk vrij dat ik je laat.

Hedendaagsche Liefde.

Cupido, Venus' dartel wichtje,
 Beroofd van scepter en van kroon,
 Leg af uw boogje met uw schichtje, } *bis.*
 De muntgodin zit op den troon. }

Laat vrouw natuur van u vrij pronken
 Met een volmaakt geschapen beeld,
 Het kan geen herte meer ontvonken, } *bis.*
 Het geld alleen de liefde teelt. }

De deugd wel waardig om te loven,
 Verzelster van oprechte min,
 Ziet men nu te eenenmaal verschoven, } *bis.*
 De geldzucht keert nu ieders zin. }

Verstand en deftig redeneren,
 Weleer bij iedereen geëerd,
 Ziet men eilaas den rug toekeeren, } *bis.*
 Het geld maakt iedereen gelcerd. }

Weg dan met zinnelijke leden,
 Met deugd en schranderheid van geest,
 Die geld heeft wordt hier aangebeden, } *bis.*
 Al was hij plomper als een beest. }

Het Huwelijk uit Liefde.

Dochters en jonge gezellen,
 Zijt doch niet langer alleen,
 Wilt u samen tot trouwen stellen,
 Waagt, waagt er een blaauwe scheen.

Ik heb een liefje gekozen,
 We hadden samen geen goed,

Maar liefde dekt ons met rozen,
 Dat, dat ons zoo minnen doet.

Ik en mijn wijf gingen trouwen,
 Al meest met geleende kleeur',
 Hebben drie schellingen overgehouden,
 Met, met nog een potje smeer.

Nu gaan wij beiden aan 't minnen,
 Ja werken dag en nacht,
 Ik hekel en 't wijf moet spinnen,
 Dat, dat, uit al onze macht.

Een beddetje van vijf gulden,
 Met peuluw, dekens en al,
 Daar wij de echte liefde vervulden,
 Spijt, spijt die het benijden zal.

Twée stoelen al met drie poten,
 Den eenen meest zonder mat,
 Daar wij rust en vreugd op genoten,
 Wijl, wijl men te zamen at.

De tafel dat was er mijn wijfje,
 't Schortekleed was het servet,
 Water en brood gesneden aan schijfjes,
 Dat, dat haptén wij al te met.

In een pannetje zonder steel,
 En een potjen al zonder oor,
 Kookte 't wijf karnemelk, kandeeltje,
 Dat, dat smaakt voor grand Sinjoor.

Een touwtje was onze heugel,
 Het treefje dat had er geen voet,
 Zo huisden wij, dunktje dat euvel? —
 Ja, ja, trouwen uit liefde is zoet.

Zo zijn wij al verder gekomen,
 In onzen geheelen huisraad,
 We kusten mekaar zonder schromen;
 Hei, hei vivat den echten staat!

Al wat dat wij prospereren,
 Leggen wij al bij malkaar.
 Een klein popje we hadden 't zoo geeren,
 Ja, ja dat het maar alzo waar.

Wij loven en danken den Heere,
 En zijn als lammeren zoet,
 'k Zou er geen koningsleven begeeren,
 Ja, ja, trouwen uit liefde is zoet.

Die er dan alleenig wil trouwen,
 Om goud of machtig goed,
 Zeker dat brengt je dikwijls in rouwe;
 Doch, doch trouwen uit minne is zoet.

Lof van Sint Nikolaas.

Dat Sinterklaas, Die oude baas,
 Mocht loopen voor St. Velten;
 Hij helpt maar, met een groot geraas,
 De heele stad op stelten.
 Anders doet hij niet, mijn lief!
 Liefste en anders doet hij niet,
 Gelijk je ziet.

Hij had gezeid Een brave meid
 Aan mij te willen schenken;
 Dat hij 't mij jaar op jaar ontzeid,
 Is dat mij geeft bedenken.
 Spreek eens helder uit,
 Is 't niet verbruid?

Doe 'k was een kind, Scheen hij mijn vriend,
 En gaf mij spaansche blikken,
 Met nieuwe kloo'tjes, schaats en lint,
 Een prikslee om te prikken;
 Maar nu rijdt hij mij
 Gestaåg voorbij.

Een anders kooi, Daar heeft hij mooi
 Wat goeds voor uitgekeken,
 Om mij in 't end, wat gorlegooi
 Steeds in de hand te steken;
 Dat hem missen zal,
 In dit geval.

Want ik en wil Geen albedil,
 Geen trony vol van rimpels,
 Geen bocheljoentje met een hil,
 Verslingerd op de pimpels,
 Ook geen booze prij,
 Gelooft me vrij.

'k Ben nooit bereid Tot Ielijkheid,
 Die mij doet klappertanden;
 Daar mij een welgemaakte meid
 Doet als een pikstok branden,
 En in reinen gloed
 Ontsteekt mijn bloed.

Goedheiligman, Die grijzert kan
Mij vrij zijn gunst ontzeggen,
En doen mij eeuwig in den ban,
Hij zal mij nooit ontzeggen,
Dat ik u bemin,
Met ziel en zin.

Kus- en Drinklied.

Ik breng je op een dronkje, Een kusje met een lonkje,
Dit glaasje dat je ziet.
Onze ouders hadden reden, Dat zij 't zoo gaaren deden,
Wel waarom wij dan niet?

Wat is dat wijntje krachtig, Die lonkjes engelachtig,
Hoe kittelt mij die zoen.
Laat andren mij benijden, Dat stel ik aan een zijde,
Als ik het maar mag doen.

Ik zal 't driemaal hervatten, Mijn buurman zit te pratten
En stoot mij telkens aan,
Nog eens eer dat wij scheiden, Ik laat het aan u beiden,
Gelijk ik heb gedaan.

Lof van het Druivensap.

Diogenes de wijze,
 Die woonde in een vat;
 Hieruit kan men bewijzen,
 Dat wijsheid woont bij 't nat;
 Indien gij dan de wijsheid mint,
 In 't vaatje gij die vindt.
 Komt volgt dan met elkander,
 Den grooten Alexander,
 Naar 't holle vat, naar 't holle vat,
 Daar Diogeen in zat.

Den grooten Alexander
 Sprak tegen Diogeen:
 Indien ik was een ander,
 'k Wenschte in uw plaats te treên.
 Wordt ons dan hier niet klaar vertoont
 Dat in het vat de wijsheid troont?
 Komt volgt dan met elkander,
 Den grooten Alexander,
 Naar 't holle vat, naar 't holle vat,
 Daar Diogeen in zat.

Minnezang.

Als ik mijn Filis kussen mag,
 Zoo geef ik om geen lekkernijen,
 De zon op 't schoonste van den dag,
 Kan mij niet als haar oog verblijên.

Laat Febus in het morgenrood
 Zich met Aurora vrij vermaken;
 'k Leg liever in mijn Filis' schoot
 En pluk de rozen van haar kaken.

'k Misgun Jupijn geen spijtig wijf
 Of Mars zijn boeltjen uitgelezen;
 Dat Bacchus bij zijn Ceres blijf,
 'k Wil liever bij mijn Filis wezen.

Haar aanschijn mij ten hemel strekt,
 Haar oogen zijn mijn zonnestrallen;
 Doch als ze mij dat licht onttrekt,
 Verkwijn ik in een nacht van kwalen.

Het rood koraal is zonder glans,
 Bij 't kleurig blos van hare wangen;
 Mijn ziel blijft in den gouden krans
 Van haar vergulde lokken hangen.

Zij is altoos tot min bereid,
Nooit heeft de hare mij verdrotten;
Wat heb ik vaak al zoetigheid
In hare omhelzingen genoten!

Die vreugd gaat nooit uit mijn gemoed,
Of nimmermeer uit mijn gedachten,
Mijn Filis, ach! hoe zoet, hoe zoet
Is 't in uw armen te vernachten!

Oude Gratielied.

Nu laat ons allegaar dankbaar zijn
Ons Heer, ons God, ons Vader,
Die ons van bier, van brood, van wijn,
Verzaad heeft al te gader;
Van vleesch, van visch, van andre spijs,
Bereid op menigerhande wijs;
Bemin hem in dit leven,
Hij zal u niet begeben.

De Zone Gods gebenedijd,
 Dien willen wij mede loven;
 Die ons van zonde heeft bevrijd,
 Toen wij waren verschoven;
 Die ons zoo minlijk heeft verzaad;
 In den noode hem niet afgaat;
 Op hem zet uw betrouwen;
 't En zal u niet berouwen.

Zoo danken wij ook den Heiligen Geest,
 Van zijner visitatie,
 Want had hij bij ons niet geweest,
 Ons vreugd was tribulatie.
 Hij 's ons vertrooster in verdriet,
 Zonder hem vermogen wij niet,
 Wilt hem uw hert bereiden;
 Hij zal van u niet scheiden.

Zo danken wij zijne lieve Bruid,
 Dat zij ons bij wil blijven,
 En drinken dit bekertjen nog eens uit,
 De Heer wil 't al op mij schrijven.
 De boog mag niet gespannen staan;
 Ik hoop het zal ons wel vergaan;
 't Is nu geen tijd van scheiden,
 Wij willen ons gaan vermeiden.

Ons vrienden willen wij danken zeer,
 Die 't al hebben doen koken;
 Zij hebben zowel bewaard haar eer,
 Want ons heeft niets ontbroken.
 Zo bidden wij dit gezelschap zoet,
 Vrolijk te wezen met herten vroet,
 Dat wij hier zijn gekomen,
 Dat worde in dank genomen.

Zo willen wij ook vergeten niet
 Die van hier zijn gescheiden;
 Dat ze de Heer uit alle verdriet
 In zijn rijk wil geleiden;
 Zo als wij doen zal ons geschiên,
 Wanneer wij uit dit leven vliên;
 Daarom zo wilt voor dezen
 Een paternoster lezen.

Boere-Vrijaadje.

Goeden avond blanke Leisje,
 'k Heb zoo veel van jou gehoord,
 Ben je niet dat poesle meisje,
 Gunter van de groene poort?
 Is jou vaartje niet de man, die 't zoo wel kan stellen,
 'k Wil dat jij, daaryan mij wat goeds wilt vertellen.

'k Heb geen tijd, ik moet vertrekken,
 Want de klok die slaat al acht,
 En ik zie gij zoekt te gekken
 Met mij en mijn goed geslacht;
 Goeden avond, ik ga heen, wil u wat vermaken,
 Wees te vreên, blijf alleen, wil naar mij niet haken.

Meisje wil zoo gaauw niet loopen,
 Sta toch Krelis eens te woord,
 Mag ik dan van u niet hopen,
 Want gij schijnt al heel verstoord,
 Als ik maar je vaartje sprak, 'k wed het zou wel lukken,
 Bij mijn keel, 'k heb zoo veel zilvre' en gouden stukken.

Wel wat bruien mij jou schijven ,
 'k Wil geen man tot mijn verdriet ,
 'k Wil veel liever vrijster blijven ,
 Zulk een vlegel dient mij niet ;
 Want ik van de vrijheid hou , 'k heb dan niet te klagen ;
 Ik verslijt nu mijn tijd wel in beter dagen .

Meisje mocht ik je maar trouwen ,
 Ik gaf je plezier genoeg ;
 'k Zou je voor mijn liefje houwen ,
 's Avonds laat en 's morgens vroeg ,
 En je zoudt je nooit van mij hebben te beklagen .
 'k Bid je stuurt in de buurt , en laat naar me vragen .

Al vernam ik naar je leven ,
 Je persoon staat me niet aan ;
 'k Zou je nog wel geld toegeven ,
 Dat je maar woudt henen gaan ,
 En liet mij , gerust en stil , naar mijn hutje treden ,
 Dan ben ik in mijn schik , wonderwel tevreden .

Mag ik morgen wel eens komen ,
 Om te zien hoe jij al vaart ,
 En of je hebt voorgenomen ,
 Om met mij te zijn gepaard ?
 Als jon vaartje 't hebben wil , dat wij samen trouwen ,
 Dan zult gij , aan mijn zij , vrolijk bruiloft houwen .

'k Wil er nu nog niet van hooren,
 Van al 't geen dat gij daar zegt;
 't Is toch alles maar verloren,
 't Geen ge mij te voren legt;
 Zie vriend 't is nu nog geen tijd, om daarvan te spreken,
 Want ik zou met den trouw nog mijn hoofd niet breken.

Wel is 't nu niet, zoo is 't morgen,
 'k Zal je vaartje spreken aan;
 Jij hoeft nergens voor te zorgen,
 Alle ding zal heel wel gaan;
 Als je mij maar wat bemint, zoete, lieve zusje,
 Geef uw woord, als 't behoort, en daarop een kusje.

Wel hoe moogt ge mij zoo kwellen,
 'k Won je mij tevreden liet;
 Gaat het vaartjen eens vertellen,
 En ziet wat er dan geschiedt,
 Lichtelijk dat ik mijn zin stel om u te minnen,
 En mijn hand geef tot pand; kom, treed met mij binnen.

Bruiloftstoespraak.

't Venus guitje
 Heeft het bruidje
 In 'er huidje welgeraakt ;
 Dies ze heden
 Nu gaat treden ,
 Daar ze in vreden weelde smaakt ;
 De bruigom lacht en watertandt
 En dankt den kleinen stokebrand.

Aan de Maagden.

Fiere maagdjes ,
 Die uw daagjes
 Slijt in vlaagjes van de min ,
 Ziet, o zusjes ,
 Wat al kusjes ,
 Wat al lustjes heefttet in ;
 Wat dunkt je waar m' op de aard zo trouwt
 Wordt daar de hemel niet gebouwd ?

Aan de Vrijers.

Henne-jagers ,
 Zelden-vragers ,

Maagde-plagers , ziet hieruit ,
 Wat al vreugden ,
 Wat al jeugden ,
 Wat al deugden hij besluit ,
 Die heden op dees weeldrige aard ,
 Zo wel naar wenschen is gepaard .

Aan de Weeuwtes.

Jonge weeuwtes ,
 Witte meeuwtes ,
 Wat al geeuwtes blaast ge uit ;
 Polsjes jagen ,
 Hartjes gragen ,
 Naar de dagen van de bruid ;
 U heugt het zoet dat de echt u bracht ,
 Geen wonder gij naar trouwen tracht .

Aan de oude Vrijers en Kroegloopers.

Drooge loomerts ,
 Vieze droomers ,
 Die de romers kittig vaagt ,
 En voor vrouwen
 Schijnt te grouwen ,
 Wijl geen trouwen u behaagt ;
 O wist je 't zoet van rechte trouw ,
 'k Wed gij de kroeg haast laten zou .

Ik wensch al 't zootje,
 Dat het Goodje
 Cupidotje hen eens raakt,
 Dat 'er dagje,
 Uurtje, nachtje,
 Vol van lachjes meê genaakt;
 'k Wensch ieder haast zijn deel opspeurt,
 Zo 't rond gaat, krijg ik ook mijn beurt.

Veld-Deuntjen.

Zo men 't gepeis beschreef ercis
 Van onze jonge zinnetjens,
 En het gedacht eens nam in acht
 Van al ons herderinnetjens.

Wat zou men zien en al bespien,
 In ons bedekte zedetjens,
 En hoe 't gedacht ons werd verkracht,
 Van wulpsche dartelhedetjens.

Och! wistje vaak van ons geblaak,
 Gij zoete boereknappjens,
 Die in het veld ons dik verzelt,
 In 't hoeden van de schaapjens.

En dat gij zaagt, hoe zeer behaagt
 Uw zoetheid aan ons hertjens,
 Zoo zou uw pijn, niet lange zijn,
 Noch duren uwe smertjens.

De bloede scheemt*) ons meest beneemt,
 Het boeten van ons lustjens,
 En dat gij zijt, als gij ons vrijt,
 In 't aan te slaan wat blusjens.

Al schuilen wij vaak aan een zij,
 In 't lommer van de blaadjens,
 Nogtans, of gij ons gaat voorbij
 Bezien wij door de gaatjens.

En witselen, en ritselen
 Al onverziens de takjens,
 De welke dan, in 't opdoen van
 Ons, zijn de vlugge brakjens.

Als gij uw tred, dan te onswaart zet,
 Zo staan wij weder stilletjens,
 En schoren wat, gelijk of dat
 Was tegen onze willetjens.

*) Schaamte.

En zoo wanneer, ons kaakjens teer,
Gij ciert met bloode kusjens,
Wij schuwen 't gans, maar 't zijn nogtans
Van onze beste lustjens.

Och, wat zoude al dit groene dal,
Verhalen van ons klachtjens,
Die ons verwekt, hier uitgestrekt,
Uw min in ons gedachtjens.

Dit boschje weet, dat ons is leed,
Dat gij niet alle tijdetjens,
Ons met uw kout gezelschap houdt,
En zit aan onze zijdetjens.

Uw zoet gevrij en boerterij,
Met velerhande kluchtjens,
Ons zo verleidt, dat, als gij scheidt,
U volgen vele zuchtjens.

Bruilofts Vreugdelied.

Komt maagden vlecht een bloemenkrans,
 Ter eere van de bruid,
 En ciert het puik der jonge mans
 Met loof van geurig kruid;
 Een kransje dat van bloempjes is,
 Maar bloempjes van gezang,
 Een loof van jeugdig groene lis,
 Een groente van geklank.

Begint een aardig bruiloftslied
 En zingt een vreugdepsalm;
 Spaart doch uw schelle keeltjes niet,
 Verwekt een zoeten galm;
 Die met een schitterend geluid
 Tot aan den hemel dringt,
 En dan van daar weêr neder stuit
 En in 't gezelschap klinkt.

Ei, hoor wat zegt de bruiloftsheer:
 Mijn troost, mijn hart, mijn zin,
 Mijn grootste vreugd, mijn meeste eer
 En voorwerp van mijn min.

Mijn welbeminde zielsvoogdes,
 Princesse van mijn hert,
 Wel eer gestreng tyranne,
 Nu heelster van mijn smert.

Eerst stookster van de liefdevlam,
 Nu doofster van de vonk;
 Die mij weleer mijn ziel benam,
 Doch hare weder schonk;
 Mijn tweede en ander een, mijn lust
 En uitgelezen schat,
 Die liefde met weêrliefde kust,
 Mijn al dat ik omvat.

Een nieuw vermakelijk Lied.

O lentetijd, gij die ons hert verheugt,
 En aanspoort tot een weêrgalozе vreugd,
 Wie verwondert zich niet,
 Als hij uw schoonheid ziet,
 En als boom en bloem en kruid
 Zijn jeugdige loten schiet.

Ei, lief, kom in dees aangename streek,
't Gezicht zien langs dees frissche waterbeek,
't Lokt een ieder op 't land;
Kom, geef mij de hand,
En zie, hoe schoon het hier is beplant.
Ei, wend nu oogen aan alle kant;
Hoor hoe 't vogeltje kweelt,
Met wat vreugd dat het speelt,
En vermaaklijk 't gehoor
Van zijn medemakkers streelt.

Aandachtig Lied.

Ik zal u stuksgewijs naar 't leven af gaan malen
Dat heel zeldzame dier dat men hier *ellek* heet,
Hetwelk den grooten grond van 's werelds wijde palen,
Op een gelijken tijd en oogenblik betreedt.

Het veelhoofdige *elk* is overal geboren,
Ellek leeft hier en daar, *elk* is ver ende hend^{*)},
Elk schuilt in Nederland, en bij de zwarte Moren,
En *ellek* woont in *elk*, maar *ellek* onbekend.

*) Heinde en ver.

Elk slooft om schat en goud, *elk* jaagt naar 't goed arglistig,

Elk heeft zich zelf lief, *elk* doet zijn zelfs leid *),

Elk strijdt met *elleken*, *elk* is met *elk* twistig,

Ja *elk* waant hem wijs, en *elk* is vol soetheit.

Ellek snapt veel van deugd, en *ellek* werrekt zonden,

Ellek is averechts, als *elk* van buiten veinst,

Elk heeft een goeden schijn, en wordt vol kwaads bevonden,

Elleks tong klapt hetgeen zijn herte niet en peinst.

Elk pocht met zijn gebrek, vermetel en hovaardig,

Elk is een ander wijs, en meest zijn zelven zot,

Elk acht hem schoon en groot en veel waardijen waardig,

Elk gekt met *ellek*, en *elk* werd van *elk* bespot.

Elk loopt, *elk* vloekt, *elk* smijt, *elk* doet veel kwade dingen,

Elk maakt van eere schand, *elk* zoekt van schanden eer,

Elk is ontrouw en licht, en vol veranderingen,

Dat *ellek* heden prijst, veracht *elk* morgen weêr.

Elk mint het werelds goed en haat Gods rijke gaven,

Elk doet met lust het kwaad en doet uit vrees het goed;

Elk heeft zijn aardsche hart in 't tijdelijk begraven,

En *elk* loopt den dood onwetend te gemoet.

*) Leed.

Ik waarschouw *ellek* nu dat willig hij ga derven
 Dit aardsch getuimel en zijn snoode zonden vuil;
 Och, *elk!* bid en waak, gedenk dat gij moet sterven,
 Beveel uw ziel den Heer en 't lichaam aan den kuil.

O groote en goede God! door wien 't al *kan verkeeren*,
 Vervorm *elks* gemoed en vernieuw *elleks* hert;
 Wil *ellek* uw geboon zoo onderhouden leeren,
 Dat uw heilige naam van *elk* geprezen werd'.

't *Kan verkeeren*. *)

*) BRUDERO'S zinspreuk.

Een oud Bestevaartjen met een jong Meisje.

Lammertvaar. O Jannetjen, mijn zoete bek,

Ei lieve, blijf wat staan;

Jannetje. Wat schortje, zeg, jij ouwe gek,

Ik raadje laat me gaan.

L. Al 't geld dat ge hier liggen ziet,

Dat is voor jou alreê.

J. Weg kaalkop, ik en zoekje niet,

Dat jij zoekt, zoek ik meê.

- L. Van landen, zanden, geld en goed,
 Zoo ben ik machtig rijk.
- J. Dat acht ik niet, o suffe bloed,
 Ik wacht naar mijns gelijk.
- L. Het goed is 't, daar men wel af vaart,
 Dus meisjes, wees gedwee.
- J. Jij bent mij al te oud bejaard,
Dat jij zoekt, zoek ik meê.
- L. Oeh, kindje geef je mij een zoen,
 Ik geef je al dit geld;
- J. Dat zal ik wel een jonger doen,
 Al gaf hij mij geen speld.
- L. Geloof lief, dat ik u verzoek
 Ter eeren en ter ee *);
- J. Weg, weg, weg, Hansjen Hangebroek,
Dat jij zoekt, zoek ik meê.
- L. Ik zel jou koopen wat je lust
 En doen wat je gebiedt;
- J. Ei Lammertvaartjen hou je rust,
 Want jij en dient me niet;
 Waar jij maar twintig jaren oud,
 Misschien of ik het dee:
 Maar nou zoo zijdij †) oud en koud,
Dat jij zoekt, zoek ik meê.

*) Echt. †) Zijt ge.

Hier is een lansje naar mijn zin ,
 Vol vrolijkheid en vreugd ,
 Dien ik niet om zijn goed bemin ,
 Maar om zijn jonge jeugd ;
 Jou krachten die zijn oud en af ,
 Dus laat mij in mijn vreê ;
 En vrijt geen vrijster , maar een graf ;
Dat jij zoekt , zoek ik meê.

- L. Miju dochter laat dees mellekmuil
 En neem een deftig man ;
 J. Och , nam ik zulk een ouden uil ,
 Wat raad ging mij dan an ?
 'k Zou immers bij je levend lijf ,
 (Waar vindt men meerder weê ?)
 Je maagd , je weeuw zijn en je wijf ;
Dat jij zoekt , zoek ik meê.

Vaarwel dan ouwe rochelaar ,
 Ik blijf bij mijns gelijk ;
 Weet jij niet zaal'ge bestevaâr ,
 Dat wie genoeg is rijk ?

- L. Ei , stil toch stil , God zegen ons ,
 Verhoor dan toch mijn beê.
 J. Ei , Lammertvaar jij zoekt wat jongs ,
Dat jij zoekt , zoek ik meê.

't Kan verkeeren.

Een oud Bestjen met een Jonkman.

Bestje. Nu Heereman, nu jong gezel,
Hoor toe en hou wat stal;

Heer. Kom laat me gaan, jij ouwe vel,
Wat schort je? benje mal?

B. Hoe komt dat jij je zoo verhaast?
Ei lieve, hou wat steê;

H. Weg, oude totebel, jij raast;
Dat jij zoekt, zoek ik meê.

B. Hoe valt je dit zoo euvel in,
Dat jij me zoo versmaadt?

H. Weg kwijlbab met jou kevelkin,
Weg met jou malle praat.

B. Ei jonkman geef mij wat gehoor,
Het is mijn eerste beê;

H. Kom prevel me niet meer aan 't oor,
Dat jij zoekt, zoek ik meê.

B. Dit schenk ik jou o jonge held,
Daar toe mijn lijf en goed;

H. Kom bestjen! laat mij ongekward
En zoek een gierig bloed.

- B. Ik maak jou, jong gezel, zoo rijk,
 Als 't water van de zee.
 H. Jij bent me al te ongelijk,
Dat jij zoekt, zoek ik meê.

- B. Ik zal je houden als een graaf,
 In 't goud en zilver stijf;
 H. Daarvoor zou ik dan zijn een slaaf
 Van een verschrompeld wijf.
 B. Dat kleuter is te wispeltuur,
 Al is ze blank als snee;
 H. En jij bent me te gons en zuur,
Dat jij zoekt, zoek ik meê.

Weg taaie, tandelooze best,
 Weg druipneus, weg rood-oog,
 Ga haal een kooltjen in je test,
 En zet het vrij wat hoog,
 En raas en blaas daar leven in,
 En laat mij in mijn vree.
 Hier is een meisje naar mijn zin,
Dat jij zoekt, zoek ik meê.

- B. Den ouderdom is wijs van raad,
 Daartoe zuinig en vroed;
 H. Gelijkheid in den echten staat,
 Baart vriendschap in 't gemoed.

Wat is er liefelijker ding,
 Of 't aller droefste wee,
 Als goê, of geen vereeniging,
Dat jij zoekt, zoek ik meê.

Al waar de rijkdom van jou schat
 Als al de wereld groot;
 Al eer ik ze met jou bezat,
 Ik was veel liever dood.
 Weg morsebel, gij hebt een gongs,
 Ga door gij oude kweê.
 Och, bestemoer, jij zoekt wat jongs,
Dat jij zoekt, zoek ik meê,

De Bruiloft te Cana in Galilea.

Als Jezus binnen Cana zat
 En van de bruiloftspijzen at,
 Toen toonde hij zijn groot vermogen;
 De waterdropplen werden wijn,
 En Jezus' vriendelijk aanschijn
 Wierp zegeningen uit zijn oogen.

Zoo doet hij nog in overvloed;
 De wateren van tegenspoed,
 Die in het huwelijk zijn te vreezen,
 Maakt hij, door zijne kracht, te zijn
 Zoo liefelijk als bruiloftswijn,
 Opdat zijn naam zou zijn geprezen.

Wel nieuwgepaarden, die dees staat
 In zijnen naam in liefde ingaat,
 Zijt vrij gerust, niets zal u deeren.
 De hemel toont geen geeselroë,
 Maar lacht u met zijn zegen toe,
 En zal uw naam en staat vermeerren.

Hij zegent d'arbeid uwer hand;
 Uw huisvrouw, als een wingertplant,
 Zal om uw huis haar takken sprijen;
 Uw kindren zullen kuisch en frisch
 Als olijfplanten, aan den disch,
 Uw hert in zegening verblijen.

Want wie opregt den Heere vreest,
 Die zal den zegen Zions meest
 En 't goed Jeruzalems aanschouwen;
 Gij zult kind en kindskindren zien,
 En Isrel zal zijn vrec u biën; —
 Wel hun, die in den Heere trouwen.

Man's Vand-Tijd *).

'k Mag mij dan gaan vaardig maken,
 Wjl het toch moet zijn gedaan,
 Want de tijd begint te naken,
 Dat ik moet uit vanden †) gaan.
 Meid, kom, wil mijn schoenen krijgen,
 Laat nw ander werk wat staan.
 Liefste, wil u losjes rijden,
 Vrolijk zijn vereischt ruim baan.
 Krijgt mijn hoed en kousebanden.
 Maar 't geeft voor een man geen pas;
 Want een man, dien past het vanden,
 Als een jongen een kabas.
 'k Zou ligt in gebreken blijven,
 En dan raakte ik in den ban,
 Of gestotaarst van de wijven,
 Omdat ik mijn les niet kan.
 Maar ik heb 't haar toe doen zeggen,
 'k Ben niet beter als mijn woord:
 Weg dan schrik, wilt onderleggen,
 'k Zal 't bestaan; kom liefste, voort.

*) Kraambezoek.

†) Bezoeken.

Laatze doch naar ons niet wachten,
 'k Weet hoe mij het wachten spijt;
 Broet! hoe wil 'k mijn eer betrachten,
 'k Raakte aârs die nog wel kwijt.
 Klop niet hard, de vrouw mocht schrikken,
 Veel geluk neef Esterweeg;
 Blijft maar zitten, wilt niet schikken,
 Gij zit mij niet in de weeg.
 'k Zal mijn nicht de kraamvrouw groeten;
 Zegen, voorspoed, heil en luk
 Moet uw poppekraam begroeten,
 En ontvlieden alle druk.
 Broet! wat zal ik eerst gaan vragen?
 Wat! ik deed weleer mijn woord:
 Wasje kloekjes in je dragen?
 Ging de schuit wat rasjes voort?
 Hoe lang is 't doch wel geleden,
 Datje samen bent getronwd?
 Tiend'alf maand of daar beneden;
 't Kind is nu drie weken oud.
 Hoe is 't, kanje 's nachts wat rusten?
 Is de nakraam wel gegaan?
 Kwamen je ook vreemde lusten,
 Somtjids onder 't dragen aan?
 En uw bier, hoe moet dat wezen?
 Koud of moet de kil daar of?

Deën de naween je niet vreezen,
 Voor de stil! dat spint te grof.
 't Kind, dat doet mij schier geloven,
 Dat het veel te zuigen heeft;
 Zijn je tepels ook vol kloven?
 Dat is pijn daar 't al voor heeft.
 Hoe is 't met de baker? benje
 Redelijkjes wel voorzien?
 Baker, wel me dunkt ik kenje,
 'k Hebjen ievers meer gezien.
 Maar hoe gaat het met het eten?
 Krijgje wel wat appetijt?
 Weedom is die gans vergeten?
 Benje nu de nakraam kwijt?
 Drink je al wijn of zware bieren,
 Of is 't hoofd nog al te zwak?
 Kan je man je ook al wat vieren?
 Doetti je al wat gemak?
 Nichtje, hoe is 't met je borsten,
 Vallen die somtijds wel toe?
 Komt je kindje somtijds dorsten? —
 „Ja, het zuigt hem mat en moe.”
 Wel! daar is dat lieve bekje,
 't Ziet zoo gaauw gelijk een rot.
 Wel! wat dunkt je van dat gekje?
 Wat kwelt mij dat kleine krot.

Oeh! oeh! oeh! hij stelt de noten,
 Baker, kom doudijn het wat!
 Wilt zijn hoofdje niet ontblooten;
 't Heeft gepist, 'k geloof 't is nat.
 't Zal misschien eens willen lurken;
 Kijk hoe 't na de borsten vat.
 Baker zit wat op je hurken,
 Voor het vuur of op de mat.
 Jee! wat is zijn goedje krachtig,
 't Is wel degelijkjes kant;
 Ja, het is hier wonder prachtig,
 't Minste van uw luiermand.
 Dat zijn hempjes, dat's een kantje,
 Dat is linnen, jee! hoe fijn;
 Dat's een geestig navelbandje,
 Dat's een kapdoek van kantijn.
 Dat's een flepje net gepareld,
 Ziet dit ondermutsje staan;
 Ach! mijn oog is hier verdwarrelt,
 Nichtje, dat kan heel wel gaan.
 Dat's een kant point de canaalje,
 Dat's point de Venise ziet;
 Dat's de nieuwe stoffe-traelje,
 Maar dat kantje ken ik niet.
 Dat staat geestig, dat staat aardig!
 Neen, mijn moer! jij hebt verstand;

He, wie weet wat wel is waardig,
 Deze poppe-luiermand.
 Maar wat vind ik hier nog leggen?
 Luiers van katoen heel fijn,
 Doch ik heb wel hooren zeggen,
 Dat ze zoo wat vurig zijn.
 'k Bid je, ziet men zeit van lekken.
 Kijk, dat feiteltjen is net;
 Kraamvrouw, neen, jij weet van rekken;
 Nu u past het kinderbed.
 Jij zou't trots de beste tarten;
 Maar wat's dit? wel wat ik vraag!
 't Zijn maar doekjes voor het smarten
 Van een ouderwetsche kraag.
 Goê verschoning voor de kinders,
 Is veel beter als sieraad;
 Goud of pronkjes doen veel hinders,
 Daar 't gemak hun wel vergaat.
 Nu, mijn tijd die is verstreken,
 'k Wensch je voorspoed al te zaam:
 Ja, dat gij, binnen vier weken,
 Mengt ter kerk gaan uit uw kraam.

Van den ouden kouden Man.

„Ik weet een ouden, kouden man,
Daar ik zoo geern bij waar,
Hij heeft al op zijn zoldertjen,
Koren van zeven jaar.

O korentje van zeven jaar,
Ik was zoo garen bij dij!
Als ik den ouden, kouden man aanzie,
Hoezeer bedroef ik mij.

Als ik den ouden, kouden man aanzie,
Met zijnen grijzen baard,
Zoo beven al mijn ledetjens,
Zoo zeer ben ik vervaard.

Als ik op hem ga peinzen,
En om hem peinzen moet,
Zoo rollen mij mijn tranen,
Van 't hoofd al tot den voet.”

Die tranen die dat meisje weende,
Die deden den ruiter wee,
Zij vielen hem op zijn herte.
Veel kouder als de snee.

Huwelijks aanrading.

Goossen, ik en mag niet lijen,
 Dat je dus jou zinnen kwelt,
 Met al dat loopen en dat vrijen,
 Verdwyn je als de sneeu die smelt;
 Heb je iewers wat bezind?
 Laat ik met de huik, mijn kind, Uitgaan;
 'k Heb 't voor andren wel gedaan,
 Zou ik me voor jou beraan?

Dus te kwijnen is te bijster;
 Je vaâr, die vrijde me niet lang,
 Doch hij zong gelijk een lijster,
 Hij lakte me met zijn gezang;
 En zijn praat beviel me zoo.
 Doch wat is 't, jij bent te bloo; Dra, dra,
 Noem mij maar de meid, ik ga,
 Ik wed ze zeit ten eerste ja.

Is het Dieuwer Jans, laat hooren,
 Of Joosje Brand die je bekoort?
 Of Trijntje Klaas, bij Kuipers toren?
 Of Hiltje bij de Riedijkspoort?

Goossen, het is te slecht, mijn kind,
 Voor zoo een vrijer als jij bint, Beguurd!
 Want jij bent, zoo lang als 't duurt,
 Het hoofdstuk van de heele buurt.

Jij loert en loukt zo lodderlijken,
 Ik weet de vrijsters zijn begekt
 Op u, al laten ze 't niet blijken;
 Daarom of jij je schoon bedekt —
 Ziet gij zucht en kucht altijd,
 Zeg mij, Goossen, waar je vrijt: Ik zoek
 Een vrijster voor u uit den hoek,
 Of u dient een gortebroek.

Je gaat zoo geestig op je koten,
 Gij bent zoo fijn gelijk je vaer,
 Zoo lang en schrapel opgeschoten,
 Zoo dik van neus en ros van haar;
 Zondags als je gaat, bijkans
 Lijk je wel een straat vol mans; Op zij
 Daar drillen dan je kuiten bij,
 Als een kop met haver en brij.

Ik kan je niet genoeg bekijken;
 Als je naar de kerk toe gaat,
 Hoef je geen koopmanszoon te wijken,
 Zo net als je dat tuigje staat;

't Zij je kraag of foekelet,
 Altijd staat het even net. O man!
 En heb jij daarboven dan
 Jou gebreide kousen an! —

Zo je 't langer meent te staken,
 Je zult verdrogen, dat is wis;
 Of je zult nog in 't manhuis raken,
 Dat er nou getimmert is;
 Bij de ouwe kouwe maats,
 In de gekke lui 'er plaats. Wel hoe!
 Je bent te fraaien knecht daartoe,
 En gesproten van de goê.

Goossen! 't is mij een tentatie,
 Gij weet nog nieuwers van kwansuis;
 Gij maakt al een oude valuatie,
 Uw mallen is mij wel een kruis.
 Ik wenschte dat gij, wel gepaard,
 Voor mijn dood gehijlikt waart; Zietdaar!
 Ik wenschte dat je binnen 't jaar
 Maakte dat ik bestje *) waar.

*) Grootemoê.

Vrijerij.

Jongman. Mijn zoetje, ik moetje
 Dit op zijn Friesch
 Eens brengen, 't zijn dingen
 Van geen verlies.
 Mijn zusje, een kusje
 Zoo zachtjes en week.
 Dat smaakt als een baars
 Met boter en eek.

Jonge dochter. Ons lobben, door 't schobben,
 Zijn uit het fa sol,
 Neen Pietje, dat giet je
 Mij al te vol;
 Wees statig en matig,
 Maak geen getier,
 Wat zoenen is dat,
 Je breekt me schier.

J. Dat smaakt me, dat raakt me
 Aan 's herten bloed,
 Wat duiker, geen suiker
 En is zoo zoet;
 Mijn roosje, mijn troostje
 Van honigstof,
 Ei! voel, mijn polsje
 Dat slaat er of.

D. Jij kwelt me en spelt me
 Nu op de mouw
 Wat kwakjes; maar strakjes
 Zoo zal ik jou
 Het meisje een reisje
 Noemen, mijn vriend,
 Dat jij met harten
 En zinnen mient *).

J. O neen je, wat meen je,
 Wel wat een struif!
 Mijn schaapje, mijn aapje,
 Mijn uiltje, mijn duif,
 Mijn liefje, mijn diefje,
 Mijn eele vorstin,
 Dat ik er geen ander
 Als jou bemin.

D. O Maatje, nu praatje
 Beter als stom;
 Zie Gijsje en Lijsje
 Die lachen er om;
 Uw kallen en mallen
 Dat hooren zij juist,
 Nu grisselt dat volkjen
 Al in 'er vuist.

*) meent.

J. Neen, gekjen, en trekje
Dat geenszins an,
Doch 't vrijen kan lijen
Geen derden man;
Dus laten wij praten
Te zamen alleen,
Dan lachen wij beiden,
En anders geen.

Amoereus Minnelied.

Ik zei goên avond, lieve Joosje,
Mijn suikerdoosje,
Nu eens gekust, wij zijn alleen;
Ik mag u schoonheid heel wel lijen,
En al mijn vrijen,
Dat is om u en anders geen.
Ik zegje mijn hartje, mijn troostje, mijn schat,
Ik zweerje bij 't bont van Lubbertooms kat,
En oeh, oeh, dat ik jou had!

Heer! wat praat die vrijer aardig,
 Wel hij is waardig
 Een meisje die het maar wil doen;
 Mij dunkt gij zoudt ze ligt bekooren,
 Naar ik aanhoore
 Zoo loert broer Krelis bijster groen.
 Gij zegt het zoo geestig, zoo aardig, zoo raar,
 Ik wensch u den bruigom binnen 't jaar,
 En och, och, mijn lieve vaar!

Hei! mijn bruidje, mijn malle gekje,
 Mijn trekkebekje,
 Daar is er mijn hand en daar is er mijn trouw,
 Wil je 't doen zoo mag je wezen
 Mijn uitgelezen,
 Mijn koningin, mijn waarde vrouw.
 Jij, zeg maar ja en maak me niet bang,
 Zoo zing ik van vreugde een vrolijken zang,
 En och, och, jij wacht zoo lang!

Wel ik zal 't mijn bestje vragen,
 't Is ligt te wagen,
 En kom dan morgen om bescheid,
 Dan zal ik 't u al verhalen
 En vertalen
 Wat dat mijn bestje heeft gezeid.

Maar ik zorg zij is niet wel gezind ,
 Praat ik van trouwen , zoo zeit ze: mijn kind !
 En och , och , zie wat je begint !

Wel mijn allerliefste liefje ,
 Mijn honigdiefje ,
 Ei ! bid je bestje met fatsoen ;
 Dan zult gij haar oude zinnen ,
 Wel haast verwinnen ,
 Tot dat ze zeit: jij kunt het doen.
 Hei ! dan ben ik bruijom en jij de bruid ;
 Haal nu de notaris die 't hijlik sluit ,
 Koerazië , koerazië , mijn vrijen is uit.

Het groote Gild.

In 't groote gild valt veel te doen ,
 Ja meerder dan men kan vermoën ;
 Dus onbedachte minnaars proeft
 Wat men in het gild behoeft ;
 Zo aan huif , zo aan bef , zo aan kant en gestik ,
 Zo aan ring , zo aan bag , aan gepronk en gestrik ,

Zoo aan kous, aan bont, aan schoen,
 Aan fluweel, aan satijn, aan damast en klinkant,
 Zoo aan jak, zoo aan keurs, aan borduur, diamant,
 En met dertelijk te voën;
 Daar gij zonder rust,
 U stort in dolle lust;
 Bedenkt hoe dat uw malle zin
 U trekt tot dwaze min.

Dan moet er meer nog zijn als 't kleed,
 En, naar gij slecht of lekker eet,
 Zoo moet gij zijn om all's bezorgd,
 Schoon dat gij 't leent of borgt;
 Zoo aan brood, zoo aan bier, zoo aan spek, zoo aan kees,
 Zoo aan turf, zoo aan hout, zoo aan visch, zoo aan vleesch,
 Zoo aan melk, aan room, aan prut,
 Aan gebak, aan gestoof, aan gezoën, aan gebraân,
 Aan pastei, aan lamprei, zoo aan taart, zoo aan vlaân,
 Zoo aan boter, wijn en grut;
 Daar smeer je dan je krop,
 En denkt, 't en mag niet op;
 Gelooff, dat al te veel gesmeerd
 Het hamken heeft verteerd.

Dit gild vereischt zoo vele goed,
 Daarmeê 't zijn kraam toestellen moet,

Zoo van huisraad als van 't geen
 Dat noodigst is gemeen;
 Zoo aan stoel, zoo aan bank, als aan bed en gardijn,
 Zoo aan pan, zoo aan trefst, als aan tang, porcelijn,
 Zoo aan spit, aan pot, aan kraan,
 Zoo aan koorn, zoo aan schaal, als aan schroef en lantaarn,
 Zoo aan disch, aan servet, zoo aan web als aan gaarn,
 Zoo aan oly, smout en traan,
 En al wat ik vergeet,
 Dat leert gij tot uw leed,
 Ziet doch eens hoe men zich bezwaart,
 Als men een huis aanvaart.

Doch bleeft gij slechts met u alleen,
 Maar gij krijgt drie haast voor u tweên,
 De kraam, dien hebt gij van 't gemal;
 En dan elk groot overval!
 Van koezijn of van neef, uw gevaar of mompeer,
 Van uw nicht, uw gespeel, uw gebuur en compeer,
 Hier de kok, krauwel en klappij,
 Om 't kandeel, om de sop, om de koek, om 't gesmak,
 Om 't banket, om 't gesmul, om de wijn en 't gebak;
 En al dees lichte rij, die blijft u zoo lang bij,
 Tot al 't goedjen is op;
 Dan strijkt elk heen en gaat zijn straat,
 Een ieder u dan verlaat.

Met wijsheid moet dan deze staat
 Zijn aangevaard door wijzen raad,
 Om 't blok te sleepen met bescheid,
 Met kloek en goed beleid;

Daar moet raad, daar moet zorg, daar moet lust, daar moet vlijt,
 Daar moet zweet, daar moet konst in 't besteën van den tijd,

Daar moet wil zijn en liefde en deugd;

Daar moet staat, daar moet stam, daar moet huis en geslacht,

Daar moet God, daar moet eer en rust zijn overdacht,

Ten zegen van de jeugd;

Voor al moet ouders zin,

Moet liefde en trouwe min,

Met redensschaal zijn overleid,

Of 't wordt te licht beschreid.

Alles op zijn Tijd.

Die, als de zon op 't heetste rijst,
 Zaait met een milde hand
 Zijn koorn in 't dorre land,
 Wordt van zijn zaaisel niet gespijst,
 Zijn arbeid blijft verloren;
 Naar eikels mag hij sporen.

Die, als het veld gerijpt is blank,
 En als de noordwind koud
 Ontkleedt het dorre hout,
 Te boschvaart dwaaslijk neemt zijn gank,
 Vioolkens-zoet te plukken;
 T'en zal hem niet gelukken.

God geeft het al zijn ampt en tijd,
 Al wat hij schikt en weert,
 Dat mengt zich niet verkeerd.
 Zoo wie zijn schikking tegen strijdt
 En 't werk poogt te verhaasten,
 Betreurt zijn doen ten laatsten.

Muziek.

Muziek, gij allerzoetste kunst,
 Te recht wordt gij verheven,
 Want uw zeer liefelijke gunst,
 Doet ons in vreugde leven.

Als wij van herten zijn bezwaard,
 Den druk doet gij bezwijken,
 Ja, mits uw allerzoetsten aard,
 Moet alle tweedracht wijken.

Zoete Vrijazie.

Kees zei tot Jaap ,
 En hij wou uit vrijen gaan
 Naar mooie Neel ,
 Die stond hem bijster aan ;
 De bloed ging heen ,
 Om 't meisje te bepraten ;
 Maar wat hij deed ,
 Het mogt nochtans niet baten.
 Loop , zei zij , gek , (*bis.*)
 Ga vrij weer henen treên ;
 Krijgt eerst een baard , (*bis.*)
 Gij loopt een blaauwe scheen .

Een vrijer zo als jij ,
 En zonder baard ,
 Die is bij mij
 Niet eenen oortje waard ;
 Al vrij je jou
 Leven , alle jou dagen ,
 Gij zult mij toch
 Nimmermeer behagen .
 Jou mellekmuil , (*bis.*)
 Wel wat een zot bedrijf ;
 Krijg eerst een baard , (*bis.*)
 En zie dan naar een wijf .

Wel Neeltje lief,
 Houdt je zo van een baard,
 En is die dan
 Toch zo veel bij u waard?
 Wel onze sik
 Die heeft een lange schoone,
 Gij kunt aan hem,
 Wel uwe liefde toonen.
 Ons smousje bruin, (*bis.*)
 En die is ook niet mis,
 't Is jammer toch (*bis.*)
 Dat die u man niet is.

Al is mijn baard
 Juist niet zoo hard en wreed,
 'k Ben daarom goed
 En beter als je weet;
 'k Ben wel gesteld
 Van onderen tot boven,
 En zoen zoo zacht,
 Je zoudt het niet gelooven;
 Ach, Neeltje lief! (*bis.*)
 Gij doet mij veel te kort;
 Probeer het eerst, (*bis.*)
 En zeg dan wat er schort.

Oud Mal.

Neeltje heeft met Lobbrigs Weintje
 En met Kees, Jan Tennis zeun,
 (Want de sloof had graag een kleintje)
 Daaglijks in de buurt haar deun:
 Kijk, zegt ze, Klaasje, dat is een kind!
 Hei! dat is een kleine jongen als de wind.
 Wat was ik In mijn schik,
 Werd ik meê ereisjes rond en dik.

Ben ik, zegt ze tot Klaas Floren,
 Niet zoowel als scheele Trijn
 Tot het kinderwerk geboren,
 Wat mag dan de reden zijn?
 O Sinte Klaasje, goedheiligman,
 Trek ereis je beste tabbert an!
 Wat was ik In mijn schik,
 Werd ik me ereisjes rond en dik.

Want al ben ik oud van dagen,
 'k Ben nog jeugdig in mijn lijf;
 'k Zou zoowel een kintje dragen,
 Als het beste boerenwif.

Maar Klaas geeft Noeltje geen bescheid,
 Als: moer, weet je wat 't spreekwoord zeit?
 (Als het beurt, Dat men 't speurt)
 Wie kan oud mal stoppen als 't scheurt?

Mennisten-Vrijazië.

Ik vrijde-n-op zijn tijd een zoet Mennisten zusjen,
 Die ik zeer hoffelijk kwam groeten met een kusjen;
 Maar wat ik deed was wind, zij zei, bij ja en neen,
 Dit vrijen krenkt mijn eer, ik bid je ga toch heen.
 't Is onze zusters niet geoorloofd te verkeeren
 Als bij het fijnste volk, bij broeders in den Heere.
 Ik klaagde van mijn brand, ik kermde van mijn smart,
 Ik zwoer haar liefde was gemetseld in mijn hart;
 Maar wat ik deed of niet, ik kon haar niet bewegen,
 Ik sprak naauw of ze wist daar een schriftuurplaats tegen;
 En daarmeeë dreef ze me, gelijk de wind de pluim;
 Want ik wist daar niet af; zij kon 't al op haar duim,
 Z' had Mozes in 'er hoofd, ze had David opgegeten,
 Z' had in 'er brein gebouwd een klooster voor profeten,
 En al de Apostelen die woonden in haar lijf.
 Ik dacht, Sint Felten speelt met dit gelcerde wijf;

Zij zag niets aan mij of het scheen haar te mishagen;
 Dan was mijn haar te lang, dan al te wild mijn kragen,
 Ponvretten al te weidsch, het stijfjel al te blaauw,
 Dan was mijn broek te wijd, dan 't wambuis al te naauw,
 Elk kouseband te lang, 'k had rozen op mijn schoenen;
 In 't kort, het scheen 'er zond' zo weer'ldschen man te zoenen.
 Wel goeden avond dan jufvrouw zei ik, en zij:
 Ga in des Heeren naam, zijn goedheid blijv' u bij.

T'en was niet lang daarna, ik kwam weer bij haar treden,
 Veranderd beide in smaak, in wezen en in kleeden.
 Mijn mantel was gansch slecht*) en zwart, mijn haar gekort,
 Mijn witgesteven kraag zoo plat gelijk een bord,
 Op al mijn kleeren zat niet één uitwendig koordje.
 En daar kwam uit mijn mond niet één onhebblijk woordje.
 Vrede zij dezen huize, zei ik, en ik zag
 Gelijk Sint steven toen de hemel open lag.
 't Wit van mijn oog omhoog, ik noemd'er niet als zuster;
 Toen stelde zij zoo 't scheen haar hartjen wat geruster;
 Ik las haar altemet een schoon kapittel voor
 En lelde haar van niets als van haar leer in 't oor;
 Dus kroop ik in haar gunst; zij toonde haar wat blijer,
 En ik werd mettertijd wat stouter en wat vrijer.
 Eens nam ik ze in den arm en zei: ik wil het doen
 Bij ja en neen, en gaf 'k haar op zijn frisch een zoen.

*) Eenvoudig, stemmig.

Toen bloosde zij kwansuis en zei: ei, laat dat wezen,
 Men moet het klappen van langtongde menschen vreezen.
 Ik zwoer haar dat ik wel zoo heimlijk en sekreet
 Was als de nacht, en zei: voorzeker dat je 't weet,
 Ik zal de kaars uit doen; o zweer niet, zei ze, trouwen
 Doe uit de kaars, opdat gij uwen eed moogt houwen.
 Toen knoffelde ik rondom in 't duister, totter tijd
 Dat ik een rustbed vond; ik nam haar aan mijn zijd',
 En zei: voorwaar mijn lief hier willen wij met lusten
 En vrolijke geneucht, van avond samen rusten.
 Zweert gij voorwaar, zei zij, daar ik u zoo vermaan,
 O broeder, hadt gij niet dien dwazen eed gedaan!
 Ik had om al de weer'ld niet bij u willen komen,
 Maar uwe stoutheid u ten kwaadsten afgenomen.
 Zoo kom gij dan, zei ik; ja, zei ze, al is 't mij leed,
 Ik kom, opdat gij niet zoudt breken uwen eed.

Wereldkennis.

Wie durf denken, dat de wereld wereld zal te laten zijn,
 Zelden viert het kwaad van 't kwade dan gedwongen of in schijn;
 De ongeneulijke waarheid, veel te spä meest op de baan,
 Rept ze maar, de heele wereld zal terstond in 't harnas staan.

Huwelijkslied.

's Winters, als de strenge buien
 Van den kouden noordewind
 Doen verwelken bloem en kruien,
 En de vorst de stroomen bindt,
 Als de sneeuw bedekt het woud,
 En 't gelijkt verstorven hout;

Dan blijft nog de liefde bloeien,
 Als een groen en jengdig lof,
 En in volle schoonheid groeien,
 Als een ceder in den hof,
 Of als palm en lanwer doen,
 Die steeds blijven even groen.

't Blijkt, want de echt, in den begiinne
 Noodig voor den mensch geacht,
 Duurt nog, door de liefde en minne,
 Van geslachte tot geslacht,
 En geen winter ook, hoe strang,
 Of het trouwen gaat zijn gang.

Waarde liefjes! die nu heden
 Zijt getreden 't oude spoor,
 Liefde en eendracht, ware vreden,
 Wensch ik mede, dat gij door
 Godes gunst verkrijgen meugt,
 En 't genot der huwlijksvreugd.

't Geluk, dat waarlijk zoo mag hieten,
 't Heil, dat godlijk leven geeft,
 Will' de Heer u doen genieten,
 Zoo lang gij op aarde leeft;
 En hierna 't volmaakte wèl,
 Dat oneindig duren zel.

Bruiloftszang.

Wel wat is dit, o jongeliën,
 Gij brengt geen kluchten voort?
 't Is nu geen tijd om bang te zien,
 Zet droefheid over boord.
 Men houdt dit voor een vreugdedag;
 De bruidegom en bruid,
 Die vragen wat er schorten mag,
 Zij hooren geen geluid.

't Is of men bij een doode waakt,
 De bruiloft wordt geschend;
 Ja, slimmer of men hoedjes maakt,
 Daar is nog vreugd omtrent.
 Hoort, vrienden, op een vrolijk feest
 En past geen bang gelaat,
 Daar diende best een blijgeest
 En zang en zoete praat.

Ziet wat is hier een zoete schaar
 Van maagden zonder gal,
 Daar mogelijk over vijftig jaar,
 Niet een van wezen zal.
 En of 't zoo waar, wat zal het zijn,
 Als oud, en koud, en af,
 Met ongemak en zware pijn,
 En de éene voet in 't graf.

Nog weet ik niet wat dat er schuilt,
 Het is hier nog geen deeg,
 De vrijer suft, het meisje pruilt,
 Daar is wat in de weeg;
 Hier mort er een, ik weet niet hoe;
 Zal dit niet overgaan,
 Zoo word ik uw gezelschap moê,
 En laat mijn zingen staan.

Kom schenker, lang een roemer wijn,
 Dat is de beste raad,
 't Zal dan misschien wel beter zijn,
 Als die eens omme gaat.
 De wijn verkwikt een droeven geest
 En maakt de keeltjens klaar,
 Daar past een deuntjen op het feest,
 Ter eere van dit paar.

Het Hollandsch Roemertjen.

Ik breng je een Hollandsch roemertjen
 En drink het schoontjes nit,
 En dat op de gezondheid
 Al van d'Oranje-spruit;
 Het glaasjen verstaat den zin, Snap in,
 En draagt daarom geen rouw;
 't Is een santee al voor den Prins,
 Het edel huis van Nassouw!

Ik wensch den Prins, den jongen held,
 Tot welstand van ons land,
 Dat hij mag blijven ongekweld,
 Al in het vaderland;

Het glaasje verstaat den zin, Snap in,
 En draagt daarom geen rouw;
 't Is een santee al voor den Prins,
 Het edel huis van Nassouw!

Waar is de waard al van het huis,
 Komt hij niet voor den dag?
 En is hij dan geen prinsenman,
 Zoo rekent hij 't gelag;
 Het glaasje verstaat den zin, Snap in,
 En draagt daarom geen rouw;
 't Is een santee al voor den Prins,
 Het edel huis van Nassouw!

Drinklied.

Vive le bon prins Henderik!
 Tot wraak van vaders moord,
 De hemel wil u endelik
 Gelukkig helpen voort;
 Dat gij tot Hollands eere,
 Recht als een Dellefskind,
 's Lands vrijheid helpt verweeren,
 Den Spanjert overwint.

Een ieder 't aan zijn mond leit,
 Zoo drinkt eens voor den dorst,
 En dat op de gezondheid
 Van den Nassouschen vorst;
 En schreeuwen als leeuwen,
 Nassouwe, getrouwe,
 Tot spijt van Spanje,
 Vive le prins d'Oranje.

Vive le bon wijn! zoete wijn,
 Gij port ons tot de vreugd,
 En maak dat al ons zinnen zijn
 Door zoetigheid verheugd;
 Buurman zet aan uw puikjen nou,
 En drink het glaasjen leeg,
 En breng het met een zwenk uw vrouw,
 Zie zoo, dat is ter deeg.

Dees Fransche tranen zijn zo zoet,
 't Za, viva, breng het voort,
 En zit niet als een suffe bloed,
 Maak dat men je ook hoort;
 Wilt zingen 't lof dat keeren doet,
 Den spekjan gaat in 't veld.
 Prins Henderik men eeren moet,
 Die Bosch kreeg in 't geweld.

Dees roemers op 's lands welvaart uit,
 En den Nassouschen vorst!
 Die Spanjes machten tegenstuit,
 Met een gestaalde borst;
 Vive le prins! de Oranjestam!
 Op uw gezondheid om,
 Die Wezel ook van Spanje nam,
 Keert men het glaasje rondom.

Friesland.

O Friesland zoo vol deugden, Als ik één landschap weet,
 Vercierd met duizend vreugden; Uw bodem is bekleed
 Met korenrijke velden, Uw steden zijn voorzien
 Met wallen en met helden, Die wijslijk u gebiën.
 O Friesche aard, Recht edel land,
 Die met het zwaard Uw vrijheid want.

Uw welbebouwde landen Zijn rijkelijk vercierd
 Met vruchten velerhande En gras voor uw gediert,
 Het welk de Heer laat groeien Zoo vruchtbaarlijk, dat elk
 Zou zeggen daar te vloeien Kaas, boter, honig, melk.

O Friesche aard, enz.

Gij ziet uw land bolwerken Met steden, schansen sterk;
 Van dorpen, torens, kerken, Ik uws gelijk niet merk.
 In uw roemwaarde wetten Gij van geen reden wijkt,
 Ja, als men 't recht zal zetten, Athenen gij gelijkt.

O Friesche aard, enz.

Uw grenzen, die besluiten De dijken hoog en vast,
 Waar op de zee moet stuiten. Geen Koning u belast,
 O prinselijke rijken, Gelegen in het Noord!
 Wie heeft van uws gelijken, Zijn leven ooit gehoord? —

O Friesche aard, enz.

De inwoners heusch van zeden, Geneigd tot eer en deugd,
 Die hebben in de vreden En stilheid haar geneucht,
 Den armen goedertieren, Barmhertig, mild, zoodat
 Geen eeuw heeft in manieren, Ooit uws gelijk gehad.

O Friesche aard, enz.

Uw adel zoo manhaftig, Als ooit de wereld droeg,
 Bewoont het land eendrachtig En zendt ook wonder vroeg
 Zijn kinderen ten strijde, Die, met geweer in d' hand,
 Te sterven niet en mijden, Ten dienst van 't vaderland.

O Friesche aard, enz.

Nooit schooner vrouwspersonen De blonde zou bescheen,
 Als in 't vrij Friesland wonen; Zoo wel gesteld van leên,
 Zoo rijk van eerbaarheden, Zoo kuisch, zoo zoet van aard,
 Zoo vriendelijk van reden, Zoo statig noch bedaard.

O Friesche aard, enz.

Rijk van geleerde mannen, De dienaars van Gods woord
 Eendrachtig samenspannen, En brengen vruchten voort
 Die tot geen twisten strekken Maar tot de zaligheid,
 En om elk te verwekken Tot ware eendrachtigheid.

O Friesche aard, enz.

Wie kan uw lof verkleinen! De Friezen in den strijd
 Verwonnen de Romeinen, In Keizer Karels tijd;
 Ja zij bestormden Rome En namen 't in, dat's meer;
 Dies hebben zij bekomen De gulde vrijheid weër.

O Friesche aard, enz.

Door haar manhaftigheden, De Keizer Karel braaf,
 Hun vrijheid en ook mede Zijn halve wapen gaaf
 Te voeren in hun schilden, Met privilezie van
 Te leven zoo zij wilden En zoo 't hun best stond an.

O Friesche aard, enz.

O Friesland wilt beschutten Uw vrijheid tot den dood,
 Laat niemand u ontnutten Uw privileziën groot;
 Wilt u als mannen weeren, Blijft stadig bij 't gebod
 Van uw welwijze heeren, Maar boven al van God.

O Friesche aard, Recht edel land,

Die met het zwaard Uw vrijheid want.

Afgeslagen Aanzoek.

Ontsluit, ontsluit uw venstertjen,
 O, overschoone godin!
 Och, opent mij uw deurtjen,
 Dat ik er mag komen in;
 Aanhoort mijn zoet geklag, klag, klag;
 Laat mijn minnen, Verwinnen uw herte, Godinne,
 Indien het zoo wezen mag.

„Mijn allerliefste jonkertjen,
 Hoe komt gij hier zoo laat,
 En staat hier in het donkertjen,
 En voert er zoo zoete praaf?
 Ik heb er tot trouwen geen lust, lust, lust;
 Gaat zoeken In hoeken, Naar andere doeken,
 Voor mij ik min er de rust.”

Mijn uitverkoren engeltjen,
 Ik zal der u nacht en dag,
 Met liefelijke woordkens,
 Begroeten zoo veel ik mag,
 En wat gij maar kommandeert, deert, deert,
 Zal wezen Geprezen, Geschieden na dezen;
 Dus, bid ik u, resolveert.

„Ja, ja, dat zijn de patertjens,
 We bennen dat wel gewend;
 Ga heen bij al de satertjens,
 En klaag er nu groot torment;
 De meisjes die worden geleerd, leerd, leerd,
 En smeeken, En spreken, Kan 't herte niet breken,
 Dus, bid ik u, retireert.”

Ach! ach! indien mijn hertjen lag
 Geopend nu al terstond,
 Ik weet gij 't akkorderen zag
 Oprechtelijk met mijn mond.
 Maar lacy, 't en kan niet zijn, zijn, zijn.
 Ik hake En ik blake, Hoe zal ik het maken?
 Ach liefjen, genees mijn pijn!

„Zoude ik beneden komen dan,
 Daar gij er bent zoo vol vlam?
 Neen, neen, gij mocht er mij steken an,
 Dat het mij kwalijk bekwam.
 Ga koelen u in de kroeg, kroeg, kroeg,
 En slempter en hempter, Of rookter en smookter,
 Het is voor mij te vroeg.”

Ach! ach! geen Bacchus kan mijn pijn
 Genezen al zonder jou,
 Noch geen Vulkanus' medicijn,
 Maar Venus de schoone vrouw.

Dat ben jij, mijn engelin zoet, zoet, zoet,
 Laat raken, Genaken Mij uw roode kaken:
 Tot demping van mijn gloed.

„'t Is best, dat ik mijn venstertjen sluit,
 En zeg'er u goeden nacht,
 Gij zult er hier doch niet richten uit,
 Daarom zoo staak uw klacht;
 Ik lach er met jongmans praat, praat, praat,
 'Er reden En eeden, Die duren op heden
 Zoo lang als men bij 'er staat.”

Mijn engeltjen, ei nog een woord,
 Ik zweerder bij zon en maan, —
 Ach! ach! mijn liefste, mij verhoort! —
 Ik zal er u nooit afgaan;
 Maar toonen te zijn uw slaaf, slaaf, slaaf,
 In zaken Die raken Tot uwe vermaken,
 Bij nachten en ook bij daag.

„Hoe zoetjens fluit de vogelaar,
 Had hij er den vogel vast!
 Exempels zijn er van duizend jaar,
 Ik houd er mij uit den last.
 Als 't meisjes is in de schuit, schuit, schuit,
 O maatje, Dan praatje, Wel anders kameraadtje;
 Vaarwel, ik mijn venstertjen sluit.”

Wat dunkt u van dat aardig dier?

Hier sta ik nu als een kaai;

Ach liefjen, mijn levensvreugd-plezier,

Mijn zonnetjen, daar ik naar draai,

Ik zeg u goeden nacht, nacht, nacht,

Patiency, Silency, Dat is penitency;

Verloren is al mijn klacht!

Ach, deurtjen dat sluit mijn liefjens lust!

Ach, venstertjen toegemaakt!

Ach, beddetjen daar de schoonste rust!

Ach, kamertjen heel volmaakt!

Gij hebt er mijn trouw en min, min, min.

Rust schoone Persone, Mijn liefjen idone,

De Hemel verkeer' uw zin.

Klacht.

Het glas van mijn geneucht Is afgeloopt;

Ik wil niet meer naar vreugd Noch blijdschap hopen;

Nu ik mijn liefstes gunst niet kan verwerven,

Wil ik niet springen meer,

Noch vrolijk zingen meer,

Maar droevig sterven.

Winterlied.

De winter, bang en guur vermaard,
 Vertoont 'em als een Heer;
 Al wat de zomer gaart en spaart,
 Dat neemt de winter weêr.

Hij is van aard en wezen koud,
 Zoo dat men dikwijls beeft;
 En hij slechts staat ter degen stout,
 Die wat te branden heeft.

De Vorsten, bijster aangedaan,
 Die komen grillig in;
 De Vriezen vallen er op aan,
 Met een verkouden zin.

De blaauwe Heer van Klappertand,
 En Krimpen zijn gebuur,
 Die dringen ook met macht in 't land,
 En kruipen naar het vuur.

Die nu wel aardig rijden kan,
 Zal 'em met haaste spoên,
 Naar buiten, met de schaatsen an,
 Om daar zijn best te doen.

„'t Is ijsselijk voor man en vrouw,
 Daar ik den naam van voer,
 Mijn vader hiet de groote Kou,
 Het Water is mijn moêr.

En ik haar dochter ben het IJs,
 Zoo dat mij elk wel kenn';
 Want veeltijds wordt het iemand wijs,
 Als ik geboren ben.

Daar wordt mij zooveel toebetrouwd,
 Als iemand hieromtrent,
 Al ben ik maar drie dagen oud,
 Ik worde straks berend.

Van eersten af heb ik geen vreê, —
 Ziet hoe mijn zaken staan! —
 En leef ik nog een dag of twee,
 Dan gaat het harder aan.

Men drukt mij met zoo grooten macht,
 Dat alles scheurt en kraakt;
 Dies word ik haast te niet gebracht,
 En te eenenmaal mismaaft.

Maar gij, die daar zoo vluchtig rijdt,
 Ik bid u denkt het vrij,
 O vrienden, dat uw levenstijd,
 Nog sneller loopt dan gij!”

Waakzaamheid.

Gaat gij luiaard tot de mieren
 En beziet aldaar,
 't Leven van die kleine dieren;
 Ende leert van haar
 Wakker wezen in den morgen
 Van uw jonge jeugd,
 Dat gij niet en hebt te zorgen,
 Als gij niet en meugt.

Ziet de beestjes reppen, roeren,
 Met gestaâge vlijt,
 Om haar nooddruft in te voeren
 Voor de barre tijd.

Als er niet en valt te zoeken,
 Schoon men harde loopt,
 O, dan hebben zij haar hoeken,
 Vol en opgehoopt.

Zoo gij dus zoekt wel te varen,
 Slaat de handen an,
 Om in tijd wat op te garen,
 Voor den ouden man.

Want die in 'er jeugd niet sparen —
 O, wat baat veel goeds? —
 In 'er oude, konde jaren,
 Gaan ze barrevoets.

Drinkliedeken.

Dat men eens van drinken spraak,
 Zou dat zijn zoo vreemden zaak?
 Ik denk wel neen of 't zoo gevil,
 Want al de glazen staan hier stil.

Wel, dit neem ik er eerst bij op,
 Ha, dat edele klare sop!
 Wist ik wie mij bescheid doen wou,
 Zoo wist ik wien ik het brengen zou.

Dit zijn de tranen die Bacchus schreit,
 Als hij door het pارسen scheidt
 Van de druif, zijn bolle moer,
 Die in de vaten herwaarts voer.

Als deze traan leit daar ze hoort,
 Zoo brengt ze vreemde kluchten voort,
 Den een die praat, den ander springt,
 De derde zoete deuntjens zingt.

Men zal nog t'avoud een van driën,
 Acht ik, van mij zien geschiën;
 Dus wijsheid duik, ik ben u moe,
 Adie, tot morgen ochtend toe.

Wij willen doch t'avond bij den wijn
Ongeveinsd en vrolijk zijn.
Wie weet of wij weer in een jaar,
Dus vergaren bij malkaar.

Buurman, weet ge wat dit beduidt?
Maar dit geldt u, schoontjens uit;
Ei, zetter uw kleinen vinger aan,
En ziet eens wat ik heb gelaân.

Ruimt wat op mijn huisgezin,
Daarmeê komt er een franschman in;
Ho! ho! hij leit al in mijn huid,
Dies de klok van vreugde luidt.

Dat men het nu zoo vol weêr schonk,
Als het was eer ik het dronk,
't Waar noodig, want mijn medgezel
Zou 'em anders belgen wel.

O het is geen nobele geest,
Die voor zulk een roemer vreest;
Onze ouders, over honderd jaar,
Maakten zulken guit wel klaar.

Buurman, leg het vrolijk aan,
 Doe gelijk ik heb gedaan;
 Hiet het glaasjen wellekom,
 Drink het leêg en keer het om.

Vrijers-Lied.

O eenig voedsel van mijn jeugd!
 Fontein van mijn geluk en vreugd!
 Vrouw van mijn vrijen wil, godinne!
 Die ik meer dan mij zelf beminne,
 Lief! op wie ik staag, of ik zit, of ik sta,
 Of ik drink, of ik eet, of ik slaap, of ik ga,
 Of ik ren, reis, rijd, of ik vaar,
 Of ik spreek, of ik zwijg, of ik dicht of ik schrijf,
 Of ik rust, of ik woel, of ik loop, of ik blijf,
 Denk altijd, voor en naar; —
 Zeg, waarom gij mij versmaadt,
 En niet genieten laat
 Uw gonste, daar ik zoo naar trachte,
 Bei bij dagen en bij nachte.

Hebt gij niet lang genoeg 't beleid
 Gezien van mijn standvastigheid,
 Voogdesse van al mijn gedachten?
 Waarom wilt gij mij dan verachten?
 Ben ik slim? ben ik scheef? ben ik lam? ben ik mank?
 Of te kort, of te lang, of te vet, of te rank?
 Ben ik oud? ben ik koud? ben ik stijf?
 Of te broets? of te mal? of te ruim? of te nau?
 Ben ik geel? ben ik scheel? ben ik grijs? ben ik grau?
 Wat schort mij doch aan 't lijf? —
 Ben ik ook mismaakt van leên?
 Te plomp of boersch van zeên?
 Wat belet doch, o gij maagd, uw zinnen,
 Dat gij mij niet weer wilt minnen?

Of is 't omdat der Heeren Heer
 Uit gonst uw ouders heeft weleer
 Met zijnen gulden danw beregend,
 En met meer schats als mijn gezegend? —
 o Godin die ik min, die ik eer, die ik acht,
 Die ik vier, die ik dien, die ik volg, die ik wacht,
 Die ik kies, die ik keur, die ik vrij,
 Die ik lok, die ik lonk, die ik bid, die ik smeek,
 Die ik zoen, die ik streel, die ik vlei, die ik spreek,
 Die ik troost, die ik volg, die ik vlij, —

Zeg, zal dan het aardsche goed,
 Dat meest de menschen doet
 In genuchten leven en in rusten,
 Nu belctten onze lusten?

o Lief dat 's tegen alle reën,
 Dus zeg uw slaaf niet langer neen,
 Opdat wij mogen, met ons beiden,
 Een volkomen leven leiden;
 Zoo vol weeld, vol gemak, vol geluk, vol geneucht,
 Zoo vol lust, zoo vol rust, zoo vol lof, zoo vol deugd,
 Zoo vol staat, zoo vol baat, zoo beleefd,
 Dat nooit vrouw met haar man, dat nooit man met zijn vrouw,
 Zooveel vreugd en vermaak, zooveel heil door de trouw

Op aard genoten heeft. —
 Dus schoone, maak een end
 Aan mijn bedroefde ellend;
 En opdat wij beid' in vreugde leven,
 Wil mij eens het jawoord geven.

Ik zweer u dat gij dan aanvaart
 Een blijden hemel opter aard,
 Want wat mijn engel mag vermaken
 Daar zal ik met vlijt naar haken.
 Wat gij prijst, wat gij acht, wat gij drijft, wat gij mient,
 Wat gij wilt, wat gij wenseht, wat u lust, wat u dient,

Zal ik ook wenschen staág;
En weêrom: wat gij doemt, wat gij haat, wat gij scheldt,
Wat gij warst, wat gij laakt, wat u moeit, wat u kwelt.

Ook schuwen als de plaag; —

Uw rust zal zijn mijn rust,

Uw blijdschap al mijn lust,

En om u met lijf en ziel te vieren,

Zal ik al mijn krachten stieren.

Drie-Koningslied.

Een nije Vloams liedeken jente,
Door de rederijkers van Gente,
Van de drie waizen uit Oriente.

Drie mans uit Oriente,

Is 't niet een wondre zaak?

Ons deken kakt korenten,

Heel wonder zoet van smaak;

De dief die is gaan loopen,

Men bindt 'em aan den mast,

Mit vaiftien doizent knopen,

Is dat niet welgepast?

Wai zain drie groote fielen,
 Wai komen van zoo ver, —
 Een wagen met vier wielen,
 De grootste draagt de ster.
 De jongste van ons draien,
 Die is een beetjen zwart,
 En die daar staat bezaien,
 Die woont omtrent de mart.

Wai kwamen voor Herodes' deur,
 't Was in den avond spaâ;
 Zijn waif was goejige humeur,
 Ze gaf ons elk een vlaâ.
 En daarmee werd het toen zoo laat, —
 Wat komt mij in den zin,
 De star is schoon, de star is fraai,
 Daar stint een keersjen in.

De star en wou niet voortgaan,
 En Jappe sloeg zijn waif,
 En Melse bond er een koordken aan
 En Balte draide zo staif.
 Doe kwamen wij aan een bakkerij,
 En anders niet een zier,
 Daar stalen wai een brood twee dry, —
 En de starre was van pampier.

Twee knevels laik een mutsaert,
 Zo hart gelaik een steen,
 Gezouten vlees met mustaert,
 Past dat niet wel bijeen?
 Mainheer hoeveel blijft oe er van,
 Het blinktje gelaik een zon, --
 En Coridon den heiden-man,
 En den heiden Coridon!

Rouw.

O, hemelen! betreft Uw blaauwe zalen
 Met wolken droef, bedekt Haar blijde stralen,
 Stort al uw stroomen uit, Helpt mij beschreien
 Mijn ongeluk en rouw, Mits ik van mijn jufvrouw
 Bedroefd moet scheien.

Hansjen.

Het geschiedde-n-op een tijd,
 Een man in zijn oude jaren
 Is geworden Heremijt,
 En liet alle weelde varen;
 Heeft de wereld met haar pracht
 Maar voor slavernij geacht.

Zoontjens liet hij twee in stad,
't Derde heeft hij meêgenomen,
En hij zei hij zoude dat
Nooit bij vrouwen laten komen;
Hem dacht, 't geen men nooit en ziet
Dat bekoort het harte niet.

't Kind dat bleef zoo bij zijn vaar
En kwam nimmer bij de luiden,
En 't at met hem menig jaar
Niet dan wortels ofte kruiden;
't Vastte driemaal in de week,
En dronk water uit de beek.

Maar alzoo 't eens kwam te pas,
Dat daar in een van de dorpen
Bij de boeren kermis was,
En men na de gans zou worpen,
Zoodat alle zoete jeugd
Dat kwam zien met volle vreugd;

En een priester welbekend,
Een man van zeer goede zeden,
Woonde-n-aldaar ook omtrent,
Heeft den Heremiet gebeden,
En door zijnen bood' belast,
Dat hij zonde zijn zijn gast.

Onze man aldus gebeên
 Ging de zaak eens overleggen,
 En liet zich (alzoo het scheen)
 Van den goeden borst gezeggen;
 En na een zeer diep gepeis
 Trok hij met zijn zoon op reis.

Hansjen zag vast hier en daar
 Zoo zij over wege gingen,
 En al wat hij werd gewaar
 Achte hij voor wondre dingen;
 En zijn vader lei hem uit
 Wat of dit en dat beduidt.

Op 't lest zag hij bij geval
 Een hoop steedsche vrijsters spelen,
 Die daar in het groene dal
 Geestig gingen zitten kweelen,
 En zij maakten zoet geluid
 Bij de lovers onder 't kruid.

Hansjen zag haar schoon sieraad,
 't Kwantjen bleef er op staan merken
 En hij prees haar zoet gelaat;
 Hij voelt zijn gewrichten werken,
 Wou, zoo 't scheen niet verder gaan,
 Maar is stille blijven staan.

„Vader, zei de jonge held,
 Hoe mag 't zoete schepsel hieten,
 Ik en heb u nooit in 't veld
 Zulke vogeltjens zien schieten,
 En naar ik 't gediert bezien,
 Zoo behoort men 't gunst te biën.”

De man zei: 't geen dat gij ziet
 En zoo in het veld hoort schreeuwen,
 Dat zijn ganzen, anders niet,
 Erger dan de stoute spreeuwen;
 Een snood en een olijk goed
 Daar gij u af wachten moet.

„Vader, zei de jong-gezel,
 Laat mij bij de ganzen blijven,
 Ik wil met die dieren wel
 Mijnen jongen tijd verdrijven;
 Ik en vreeze geen verdriet,
 Zij en zien zoo gruwzaam niet.”

De man voelde zijnen grond,
 Dochte, wat zal dit beduiden;
 'k Meende, zei hij binnensmond,
 't Kind kent niet dan groene kruiden,
 Maar die lekker dat hij is
 Kent meer als het groene lis.

Doch zijn vader stiet hem voort
 En ging verder kluiswaart treden;
 't Kind in zijn gemoed verstoord,
 Volgt hem na met trage schreden,
 En zei : „ vader mag het zijn
 Koop toch eens een gans voor mijn.

Mij dunkt 't waar mij een plezier,
 Dat ik mocht een gans genieten,
 Al waar 't al mijn leven schier,
 't Zou mij zeker niet verdrieten;
 Vader, zei de onnooz'le Hans,
 Lieve, koop mij toch een gans.”

De man stond geheel verstomd,
 Zei, wat baat de nare kluize,
 Al dat toch van katten komt,
 Is, zoo 't schijnt, gereed te muizen;
 Hoe naauw men de jeugd besluit,
 't Schijnt zij wil er echter uit.

Nadat Hansjen met zijn vaâr,
 Van het feest was weêrgekomen,
 En een ieder van mekaêr
 Zijnen afscheid had genomen,
 Was de guit het kluisjen moê
 En liep naar de gansjens toe.

Achttien jaar was Hansjen oud
 Als hij van zijn vaâr ging loopen,
 Hansjen had den bras van 't woud,
 Hansjen wou een gansjen koopen,
 Hansjen hadde geenene deeg
 Voor dat hij een gansjen kreeg.

Nieuw Liedeken.

's Morgens schijnt de sonne sachtig
 In den dageraet,
 Maer haer straelen branden crachtig
 Hoe sy hooger gaet;
 So wast mijn oprechte minne,
 Tot u schoone maeght;
 Sy was soet in den beginne,
 Die mijn hert nu knaeght.

Nacht en dag ben ik in truere,
 Vol van droefenis,
 Hierom toon vrouwen natuere
 Die genadich is;
 Al en ben ik u niet werdigh,
 Door uw deuchtsamheyt,
 Sie hoe mijn liefde volherdich,
 Van u noyt en scheyt.

Ghetrou heb ick my gedraghen,
 Altijt evenseer,
 Lijf en leven sou ick waghē
 Vrouw al voor uw eer.
 Altoos ben ick met verlangen
 t'Uwen dienst bereyt,
 Hoopende loon te ontfanghen
 Voor mijnen arbeyt.

Ick en soeck niet voor mijn loone
 Eenich gelt noch goet,
 Maar in eere uw persoone
 Uit rein liefde soet;
 Redelyek is mijn begeren,
 En weest niet gestoort,
 Of om u zullen falgeren
 Mijn vijf sinnen voort.

Edel schoon princes der vrouwen,
 Die in 't herte staet,
 In uw schoonheit te aanschouwen,
 Ben ick noyt verzaet;
 Sonder u is alle vreugde
 Voor my smert en pijn,
 Want de blomme uwer jeuchde,
 Troost het herte mijn.

Noordewind en Zuierzon.

Daar ging eens een pelgrim treden
 Met een tabbaart dik en zwaar;
 Noordewind wordt hem gewaar,
 Dies begon hij zijne reden
 Tot de zuierzon en sprak:
 Stroop dien pelgrim van zijn pak.

Zuierzon zei: Hagelblazer,
 'k Kan wel 't doen, geloof het vrij,
 Ja, veel beter zelfs als gij.
 Noordewind zei: 'k heb geen dwazer
 Reden immer meer gehoord;
 Wat ik aanvang 't gaat al voort.

Zuierzon zei: zonder kijven,
 Laat ons beiden eens bezien
 Wie den mantel stroopt van dien,
 Ik wil wel de laatste blijven;
 Benje nu zoo kloek en sterk
 Leg uw kracht dan eens te werk.

Noordewind, met roode kaken,
 Blies-uit onweer ende storm,
 Dat de droeve zeeman korm;
 Hij deed sneeuw en hagel maken
 En hij worp dien, hard en stijf,
 D'armen pelgrim op het lijf.

Maar, doe 't onweer hem aanrandde,
 Heeft hij op zijn rok gepast,
 En hij hield zijn tabbert vast
 Met twee dicht-genepen handen,
 Ja, hij wond hem om zijn kop;
 En de Noordewind gaf 't op.

Doe de Noordewind dus kaaltjens
 Daaraf kwam met al zijn werk,
 Stak de zon 'er hoofd door 't zwerk,
 En ze schoot 'er flikkerstraaltjens
 Op den pelgrim, die zeer heet
 Daarop straks bedaawt van zweet;

En, mits door den glans der zonne
 Moede en mat, 'em gants begaf;
 Worp daarop zijn mantel af.
 Dat is louter 't spel gewonnen,
 Zei de Zuierzon, zie daar!
 Jā, zei Noordewind, 't is waar.

Deze pelgrim zijn wij menschen,
 Noordewind is tegenspoed,
 Die ons vlijtig toezien doet;
 Maar liet ware een zaak naar wenschen,
 Dat men zoo oppassen kon
 In des voorspoeds Zuierzon.

Troost in 't Lijden.

„Zal nimmermeer meer gebeuren Mij dan, na dezen stond,
 De vriendschap van uw oogten, De wellust van uw mond?
 De vriendschap van uw oogten, De wellust van uw mond,
 De gunste van uw hartjen, Dat voor mij open stond?
 Zoo zal ik nogtans blijven Uw eeuwige onderdaan;
 Maar mijn verstrooide zinnen, Wat zal hen annegaan?
 Mijn zinnen mogen zwerven, Den leiden *) langen tijd,
 Nu zij, mijn overschoone, Zijn u, mijn leidstar, kwijt?”
 De schoone borst uit in tranen, 't En baatte geen bedwang,
 De traantjens rolden neder Van de een en de andre wang.
 De zuivre traantjens deden Meer dan een lachjen doet:
 Al in zijn hoogste lijden, Zij troostten zijn gemoed.

*) Smartvol.

Kloosterliedjen.

Ei, treurt niet in het bruiloftskleed,
 Nu 't bruidtjen is gegaan
 In 't kloostertjen van lief en leed,
 Daar twee paar schoentjens staan.

Wiens snatertjen nu niet en gaat,
 Wiens hartjen zuchtjens uit,
 Past beter in de sneeuw op straat,
 Dan bij de blijde bruid.

Die mint en wint is vreugd bereid,
 Maar, in de hoogste nood
 Teelt eenigheid: oneenigheid,
 Oneenigheid: de dood.

En 't klooster is vol heiligheid,
 En veiligheid en raad,
 Met onbevleete trouw bereid,
 Voor die het recht in gaat.

Meische Morgenstond.

Wat is de meester wijs en goed,
 Die alles heeft gebouwd,
 En nog in wezen blijven doet
 Wat 's menschen oog aanschouwt.

Die 's werelds wijden ommering,
 Nooit uitgewaakt, bewaakt,
 En door gepaste wisseling
 Het zoet nog zoeter maakt.

Nu is de winter, dor en schraal,
 Met al zijn onlust heen,
 En de aarde heeft voor deze maal
 Haar lijden afgeleên.

Dies is de tijd weerom gekeerd,
 Waarin natuur verjonkt,
 Haars milden Scheppers goedheid eert
 En met zijn gaven pronkt.

De Mei, wiens zoetheid zoo ver strekt,
 Dat zijn gedachtenis,
 In 's menschen geest al vreugd verwekt,
 Eer hij voorhanden is.

De Mei, het schoonste van het jaar,
 Daar alles in verfraait,
 De lucht is zoet, de zon schijnt klaar,
 't Gewenschte windjen waait.

Het daanwtjen, in de koele nacht,
 Wordt over 't veld verspreid;
 Waarvoor heel de nature lacht
 En is vol dankbaarheid.

Heel de aard is met gebloemt versierd,
 Het bijken gaart het was,
 Het leeuwerikjen tiereliert
 En daalt op 't nieuwe gras.

Het bloempjen dringt ten knoppen uit,
 't Geboomte tuigt van lof,
 Het veetjen scheert het klaverkruid
 Graag van het veldjen of.

Elk diertjen heeft zijn vollen wensch,
 En kwel-begeert ligt stil;
 Behalve in den dwazen mensch,
 Door zijn verkeerden wil.

De mensch, van ware deugden leeg,
 En vol van zotte lust,
 Hemzelf en andren in den weeg,
 Vermoordt zijn eigen rust.

Dit leven, 't welk alleen niet endt
 Maar kort ook is van duur,
 En licht van zelf slaat tot ellend,
 Maakt hij zich dubbel zuur.

Ach! waren alle menschen wijs,
 En wilden daarbij wel,
 Dees aarde ware een paradijs,
 Nu is ze vaak een hel.

Minneklacht.

Zwaantjen, die haar harte-wee
 Niet en darde 'er lief verklaren,
 Zat en klaagde 't aan de baren,
 Op den oever van de zee;
 Straf is hij, en barser meê
 Dan de noorderwind te vijnen *);
 Koeler dan de watervliet,
 Spitsers dan het scheutig riet, —
 Schooner dan de zonneschijnen.

*) vinden.

Trijntjen's Jawoord.

„Trijn, zei Kees, trouwe Trijn, wat heit het te beduinen?
 De kolen aan den haard, de middagzon in 't zuien,
 Zijn koeler dan de sneeuw, bij 't vier daar ik in brand;
 Kom, zoetert, eens voor al, waar is je rechte hand?
 Kom, nobele kersouw *), 't is, bij mijn ziel, ter eeren
 En om de weer'ld in echt met zulk slag te vermeerren
 Als jou mooi bakkes is; wat duivel schort er an?
 Mijn vaartjen zag het graag, jou moertjen weet er van;
 Jen oom, Klaas Gerritse, zeit menigmaal: „„wel Keesje,
 Hoe maakje 't met mijn nicht? gaat an, het wildste beestje
 Wordt metter tijd getemd, de knijnen worden mak,
 Het nachtegaaltje neemt zijn kooitje voor een tak,
 Hou jij maar voet bij stuk, de meisjes moeten zuur zien,
 Dat zel wel overgaan; je zelt nog zulk een tuur zien;
 Trijn zel eens met een wip ontdooien, dat staat vast.
 Zoo voer ik met mijn Pleun; wat had ikze op'epast,
 Eer 't jawoord schuiven wou! dan wou ze, maar ze zou niet,
 Die molen liep rondom, dan zou ze, maar ze wou niet.
 In 't ende kwam 't er toe, als ik er 't minst om docht,
 Zoo binnen we endelijk as lijn an een 'ebrocht;
 Maar, as je weet, het luk en heit niet willen dienen,
 Dat vleisch van onze vleisch en bien van onze bienen

*) bloem (madelief).

Liep speulen bij den weg, en 't is met Pleun 'edaan,
 Want die niet meer en mag, die moet wel stille staan;
 Dan dat waait jou in 't zeil; nou heb ik wol noch webbe,
 Noch land, noch weuning', of 'Trijn moet al 't hoopjen hebben;
 En 't wordt je saam 'egund: gaat an maar, wat je meugt,
 Je vrijt niet min as 't puik van Delfland en zijn jeugd.'"
 Nou mocht je meenen kind, zou mochtje grouwen hartje,
 Dat ik je goetje vrij, want dat is 't ouwe partje
 Van 't volk te landwaart, ja wel degelijk in steê,
 Maar bij kris en bij kras (en daar 's geen jokken meê)
 Je deedt me geen spuls recht, won jij me dat op tijgen;
 Bij gurken, 't moet er uit, al mocht ik 't liever zwijgen,
 'k Heb meê klei aan mijn gat; dat weet men t' Hondslersdijk,
 Te 's Gravezan in 't zand, te Watering' in 't slijk;
 En, of er wat an schort, ons Anne Jans, mijn meutje,
 En doeter meê niet toe; en Gerrit-oom, 't oud reutje,
 Heit maar een speulkind thuis; zoo komt het al op mijn,
 't Is zoet te deelen daar twee handen meester zijn.
 Neen, liefste, 't aardse goed en hoef ik niet te zoeken,
 Jou hemelsche persoon, jou montje zoet besproken,
 Die hebben mijn jonk hart ontstoken en beklemt,
 En 't zou niet overgaan al ston-je naakt in 't hemd.' —
 Kees voelde dat de boom temet begon te kraken,
 Met nog een hou twee drie kon hij ter aarde raken,
 Daar hakte-n-i op aan, of 't in de snoeitijd waar,
 En, naar ik merken kon, werd van de twee een paar;

De een rechthand kwam voor en de andere liet 'er vangen,
 En, als een lijsterbes, zoo zag Trijn op 'er wangen;
 Al gaande, zag ik wel, zoo viel er veel te doen,
 En, naar 't van verre klonk, zoo was 't een vrouwenzoen.

Opwekking.

Klare, wat heeft er uw hartjen verlept,
 Dat het verdrietjens in vrolijkheid scheidt,
 En, te allen tijd even benepen, verdort,
 Gelijk als een bloempjen, dat daauwetjen schort?

Krielt het van vrijers niet aan uwe deur?
 Meng je niet gaan, niet te kust en te keur?
 En doe je niet branden en blaken en braân,
 Al waar 't u op lust een lonkjen te slaan?

Anders en speelt er het windeken niet
 Op elzetakken en lenterig riet,
 Als: lustigjens, lustigjens; lustigjens gaat
 Het watertjen dat tegen 't walletjen slaat.

Zie de openhartige bloemetjens staan,
 Die u tot alle blijgeestigheid raân,
 Zelfs 't zonnetjen wenscht u wel beter te moê,
 En werpt u een liefelijk oogelijn toe.

Wildzang.

Wat zong het vrolijk vogelkijn,
 Dat in den boomgaard zat? —
 „Hoe lieflijk blinkt de zonneshijn
 Van rijkdom en van schat!

Hoe ruischt de koelte in 't eiken-hout
 En versch gesproten lof!
 Hoe straalt de boterbloem als goud!
 Wat heeft ons wildzang stof!

Wij vogels vliegen warm gedoscht,
 Gerust van tak tot tak,
 De hemel schaft ons drank en kost,
 De hemel is ons dak.

Wij zaaien noch wij maaien niet,
 Wij teren op den boer;
 Als 't koren in zijn aâren schiet,
 Bestelt heel 't land ons voer.

Wij minnen zonder haat en nijd,
 En dansen om de bruid;
 Ons bruiloft bindt zich aan geen tijd,
 Zij duurt ons leven uit.” —

Wie nu een vogel worden wil,
 Die trekke pluimen aan,
 Vermij de stad en 't straatgeschil,
 En kieze een ruimer baan.

Bruiloftszang.

Hoogste wijsheid, wiens beleid De eenwigheid
 Van het menschdom, door het paren,
 Handhaaft, en, met volle vreugd Onze jeugd
 Zegent, onder 't zoet vergaren;

Wie kan U met harte en mond, Voor den vond
 Van dien staat, ten vollen eeren?
 Wie verlangt niet, hand aan hand, Naar dien stand
 Uit te treên, op Uw begeeren?

Deze vreugd en blijde feest Mag geen geest,
 Mag geen' engelen gebeuren;
 God heeft aardsche zaligheid Hun ontzeid,
 Binnen 's hemels hooge deuren.

Schoon zij rijk zijn van genâ, Zonder gê
 Zweven deez' in 't eeuwig leven,
 De engel, vrij van minnezucht, Teelt geen vrucht;
 Dit 's den mensch van God gegeven.

Dus beleeft de mensch veel troost Aan het kroost,
 Dat hem uitbeeldt met zijn oog;
 Nu een dochter, dan een zoon, Even schoon
 En gelukkig opgetogen. *)

Wie dien staat verkleinen wil Merke al stil,
 Hoe de hemel zelf aan de aarde
 Trouwde, en dit gelukkig paar, Jaar op jaar,
 Ons een schoot vol vruchten baarde.

Want hij zegent ons landouw, Zijne vrouw,
 Met een milden daauw van regen,
 En beschijnt ze van omhoog Met zijn oog,
 Oorzaak van zoo groot een zegen.

Als hij, reis op reis belust, De aarde kust
 En belonkt met zonnestralen,
 Wint de zegenrijke bruid Bloem en kruid,
 Telg en tak, in beemd en dalen.

Dan verkwikt, bij lentedag, Wat eerst lag
 Onder wintersneeuw bedoven;
 Dan gevoelen plant en dier 't Minnevier;
 Dat begraven lag komt boven.

*) Opgeleid.

Bruiloft, bruiloft! zegt de Mei, In de wei,
En wij zingen met verblijen:
Bruiloft, bruiloft! schenkt den wijn, Zonder pijn;
Zoo zal 't huwelijk gedijen.

Bruiloftsdeuntjen.

Vrouw bruid, vrouw bruid, zit op en waakt,
Daar schorten nog maar weinig uren,
Het einde van uw bruidschap naakt,
Uw samenkomst moet langer duren.

Gij treedt dan in het groote gild,
Die fuik, daar veel zoo naar verlangen,
Daar menig kwant te los, te wild
En onbedacht in wordt gevangen.

Daar menig maagd in wordt gedoemd,
Of om wat moois haar in laat koopen,
Maar, als zij tot haar zelven komt,
Wel wenschen zou om weg te loopen.

Wij hopen u van beter aard,
 En wenschen, dat gij met u beiden,
 Zoo welvernoegd in liefd' vergaard,
 Niet wenschen zult om ooit te scheiden.

Bedroefd en bang is de echte-staat,
 Wanneer tweespaltigheid van zinnen
 Bij 't jonge paar zich vinden laat,
 Want daar is steeds gekwel van binnen.

Onthoudt u van veel woordenstrijd,
 En wacht u van het eerste kijven,
 Ontmoet u kwaad, verdraagt en lijdt,
 Zoo zal uw staat gezegend blijven.

Houdt steeds op dien een wakker oog,
 Die uit het kwaad weet goed te werken,
 Vreest Hem, en Hij zal van omhoog
 U altoos door zijn geest versterken.

o Groote God, o Hemelheer!
 't Is aan Uw gunst alleen gelegen,
 Begunstig dan van boven neêr
 Dit lieve paar met uwen zegen. —

Hoog-Karspel's Lofzang.

Hoog-Karspel! waar begint uw prijs
 Of waar is 't eind gevonden?
 Ik dachte licht, zoo 't Paradijs
 Niet lange was verslonden,

Dit is de plek daar Eden stond,
 Dat God zelf deed opcieren,
 Want zoo schijnt heden nog de grond
 Des lands en der rivieren;

Als wij 't gezichte weiden doen
 Door al de vruchtbaarheden,
 De hemel boven 't hoofd schijnt groen
 Door weërschijn van beneden;

De boomen, krakende van ooft,
 Een hoofdpunt van 't vermaken,
 Die steken zoo hun wensch'lijk hoofd
 Ver boven onze daken,

En schudden ons hun vruchten toe,
 Als wij hun grond betreden;
 De vogeltjens, die nimmer moe
 En zijn in vrolijkheden,

Die ziet men hier, bij duizenden,
 Van tak op takjen hupp'len,
 Terwijl het windjen suizende
 Hen sprengt met dauw'ge drupp'len;

Al de akkers staan met kool beplant,
 Bezaaid met tarwe en haver;
 De bloemen spikk'len 't gantsche land,
 Met geel, door 't groene klaver;

Daar komen dan de meisjes aan
 En tappen melk tot kaasjens,
 Terwijl de koetjens weiden gaan,
 Verliefd op weel'ge graasjens.

De lammetjens, met zachte wol,
 Die hupp'len met gespartel;
 De kalfjens drinken 't buikjen vol
 En dansen dan, wel dartel.

De slootjens, die rondomme zijn,
 Met ritslend riet bewassen,
 Zijn hier zoo zuiver of de Rijn
 'Er laafde met zijn plassen.

Ze wemelen van zoete visch,
 Elk zou 'em hier vergeten,
 Wijl die met lust te vangen is,
 En met meer lust nog te eten.

Als iemand hier een fuikjen zet
 Des avonds voor het slootjen,
 Die slaapt des nachts mooi op zijn bed
 En 's morgens heeft hij 't zootjen.

Indien de boutlust iemand kwelt,
 Hij zij niet lang een dreiger,
 Trekk' met het vogelroer te veld,
 Daar stuipelen snip en reiger.

Dit lusthof, dat belommerd staat
 Met duizend groene kransen,
 Heeft ondervoet een keizelstraat,
 Daarop een paard mag dansen;

Wat is daarop al rijds en gangs!
 De paardjens, wakkre beestjens,
 Die draven staag de straat al langs
 Met koetsen en met sjeesjens.

Wanneer de Enkhuizer minnaar niet
 Zijn liefjen kan bekoren,
 Maar hij in haar een herte ziet
 Zoo koud of 't waar bevroren,
 Zoo hij 't zoover maar brengen kan
 Dat zij dit dorp komt naken,
 Haar minloos hart ontvonkt er van,
 En hij kan 't huwlijk maken.

Maar 't grootste wonder dient er bij —
 En zijn 't geen nieuwigheden? —
 Dit dorp vertoont een schutterij,
 Trots 't puik van Holland's steden.
 Dit boeren krijgsheer is vol moed;
 De trommel raast op 't beste;
 De pluimen blinken op den hoed
 En 't zilver aan 't geveste;
 De spies steekt af op de ijz'ren kraag;
 't Musket dat vonkt er onder;
 Dan meent de duinboer bij den Haag
 Hij hoort in 't Noord den donder.
 Mijn lofust zingt 'er nimmer zat,
 Wie zou zijn vreugd weêrhouden? —
 Indien de weërhaan oogen had,
 Om, van den toor'n, te aanschouwen
 Dees lieflijkheid zoo schoon en veel,
 Hij raakte licht aan 't daav'ren,
 En kraaide-n-uit zijn koop'ren keel,
 Dat Friesman 't hoort te Staav'ren.
 't Is wel een liefelijk vermaak
 In al dit schoon te wonen;
 Ik proeve zelf de zoete smaak
 Van 't geen ik hier vertoone.

Geluk.

Al ben ik, schoon liefjen, niet machtig rijk,
Ik ben ten minsten als mijns gelijk;

Wat geef ik om 't goed? (*bis*)

De beste rijkdommen liggen in 't gemoed.

Ik laat den gierigaard naar schatten zien,

En den staatzuchtigen naar het gebiën;

'k Begeer, o mijn schoon', (*bis*)

Geen koningsscepter noch keizerskroon.

Want de rust en de opperste wellust leit

In een onbekommerde vernoeg'lijkheid

En niet in het geld, (*bis*)

Dat staag zijn meester met zorgen kwelt.

Dwaas Beleid.

Wat is toch ongeduld in pijn,

't Is om zijn droefheid droevig zijn;

Zoo wordt hij dan met recht belacht

En als een groote dwaas geacht,

Die, omdat droefheid kwalijk smaakt,

Zijn droefheid dies te grooter maakt.

Vaarwel.

Vaarwel mijn lief, mijn leven!
 Hoe nietig is de mensch;
 In God bestaat het geven
 Van al dat ik u wensch.
 Hij late u spoedig varen
 En will', door zijn genâ,
 U overal bewaren, o lief!
 Voor p'rykel en voor schâ.
 Eilaas! daar gaat hij heen
 De prins van mijn gemoed;
 Hoe ras is 't schip verdwenen
 Door sneller golven vloed.
 Hoe werd de boeg bevochten
 Van de aangedreven zee;
 Mijn oogen, zoo ze mochten, o lief!
 Die gingen zoetjens meê.
 Hoe zal mijn hart verlangen,
 Dat ik u weêr mag zien!
 Eer ik u mag ontvangen
 'k Verlang mijn hert aan twiên.
 Ik zal u welkom hieten
 Met vreugden en gezang,
 Dan zullen wij genieten, o lief!
 Een zoeten ommegang.

Drinklied.

Het wijntjen maakt de vreugd, (*ter*)
 Laat zien ereis, van tjuk, tjuk, tjuk,
 Laat zien of jij ze meugt.

Zie daarmee dat 's je veur, (*ter*)
 Ei, doet mij na, van tjuk, tjuk, tjuk,
 En gaat er zoo meê deur.

Duik, wijsheid, duik, ei duik, (*ter*)
 Zie, daarmee komt, van tjuk, tjuk, tjuk,
 Stofregen in mijn buik.

Was dat niet met één veeg (*ter*)
 Het glaasjen uit, van tjuk, tjuk, tjuk,
 Het volle glaasjen leeg?

Non, lansjen, nou moet jij, (*ter*)
 Die Franschman is, van tjuk, tjuk, tjuk,
 Zoo zoet als rijstenbrij.

Wel nou doe mij bescheid, (*ter*)
 En drink het uit, van tjuk, tjuk, tjuk,
 't Is immers zoo gezeid!

Huwlijksraad.

Gij vrijers, die op 't vrijen gaat,
Ik wil u huwen leeren;
Volgt, boven lust, den vriendenraad,
Uw voorspoed zal vermeëren.
Eer gij uw geeft in dezen staat,
Verzint wel, of gij treurt te laat;
Wilt gij 't van God begeeren,
Gij krijgt een wijf met eeren.

Maar zoekt gij meer het geld of goed
Dan deugd en eerb're zeden;
Ook schoonheid of het edel bloed,
Meer dan verstand en reden;
Zoo vangt een lijkwat uw gemoed,
Door schoon gelaat en spreken-zoet,
En zal uw leven leiden
In druks ellendigheden.

Men vindt, bij arm en ook bij rijk,
Zeer veel verscheiden vrouwen,
Daar zijn die 'er, vóór 't houwelijk,
Wel reintjens kunnen houwen.

Als ze getrouwd zijn met praktijk,
 Liggen zij als een zeng in 't slijk;
 Zoodat hij spuwen zoude,
 Die zulk een kladde aanschouwde.

Ook vindt m'er hoopen pronksters-fijn,
 Verpauwd achter en voren,
 Als hengsten zij hovaardig zijn;
 Dees eischen toom en sporen.
 Alle huiswerk is haar een pijn,
 Zij spieg'len stadig haar aanschijn,
 Om menschen te bekoren;
 Haar man, die raakt verloren.

Princes, die al mijn troost aanleit,
 Gij kunt uw deugd bewijzen,
 Als 't bijtjen nut met naarstigheid,
 Weet gij 't gezin te spijsen.
 Uw dienst is voor uw man bereid;
 Gij doet, met vreugd en vrolijkheid,
 Uw man in eeren rijzen;
 Men kan u nooit volprijzen.

I N H O U D.

Bladz.

- Aanspraak aan 't Gezelschap, van STARTER (Friesche
Lusthof, 4^e druk, 1627) 1

JAN JANSEN STARTER, tijdens de uitgave zijner godichten (1621) Student in de Rechten te Franeker, BREDERO's ietwat jongere tweeling in vernuft *), zoo als hem ook de voltoojing werd opgedragen van BREDERO's *Angeniet*, door dezen in 1618 onafgewerkt nagelaten. Wij zien met verlangen de uitgave te gemoet van des Heeren BEKHOFF's mededeelingen omtrent den geestigen dichter, aan wien Nederland zoo vele zijner kenrigste liederen dankt.

- Herderslied, uit het Groot Hoorns, Enkhuyscr, Alkm.
en Purm. Liede-Boek, t' Amsteldam bij JOANNES
KANNEWET, in de Nes, in de gekroonde jugte Bijbel,
(of VOOR ABR. CORNELIS aan den Overtoom) 2

•In de laatste helft der 17^e en in de eerste helft der 18^e eeuw, waren de *Mopsjes* †) of Liedeboekjes in N.-Holland algemeen in

*) STARTER, geb. 1594, BREDERO, 1585. — Ook zong een tijdgenoot:

•Die Bredero beschreyd, die Bredero beklaecht,
En garen Bredero weêr in het leven zaagt,
Die nae sijn vloeyend rijm, sijn aengename kluchten,
Sijn liedtjes vol vermaecks, sijn boertighe gemuchten,
Dus ijvrig haect en wenscht, komt siet dit *Lusthof* aen,
En seght of Bredero niet weêr is opgestaan.»

(Zie den Fr. Lusthof, 1^e druk).

†) Van *Mopsus*, den bekenden herdersnaam.

gebruik, en had bijna iedere stad haar eigen Liedboek. Dit waren de enkele, later voegde men die van verschillende steden bijeen, en dus ontstonden de zoogenaamde dubbele Mopsjes. De Mopsjes waren meestal in fraaije bandjes gebonden. Wij zagen die met fraai bewerkt zilver en schildpad (alhier krettebandjes genoemd, van Caret). Weinige hadden een gouden slootje, gemeenlijk waren zij echter in groen of zwart fluweel, in geborduurde of fransche bandjes gebonden, en met één of twee zilveren slootjes voorzien *). De gemeene waren in groen perkament ingenaald. Op aanzienlijke partijen of bruilofsfeesten werden zij meermalen op zilveren schenkborden den gasten aangeboden. (G. v. O (rden) te Z (aandam), in de Letterbode van 1946, n° 15) †). Het hier met zijn vervolg (t Groot Hoorns, Enkh., Alkm., Edammer en Parm. L. B.) gebruikte is het volledigste van allen en heeft de vroegeren in zich opgenomen. Het moet van omstreeks 1720 zijn. Daarna zijn er geene, naar 't schijnt, meer uitgegeven, en het volksdicht is sedert hoe langer hoe meer onttaart §), tot het in de verrukkelijke straatrijmen onzer dagen geheel ten onderging.

Hedendaagsche liefde (aldaar)	4
Het Huwelijk uit liefde (aldaar)	5
bl. 6, reg. 2 en 1 van o., lees: <i>wateren-brij</i> en <i>brasten</i> .	
Lof van Sint Nikolaas (aldaar), van J. DE REGT, zie zijne Mengeldichten 1709, bl. 48	8
bl. 9, lees: <i>bril</i> in plaats van <i>hil</i> .	
Kus- en Drinklied (aldaar)	10

*) Een in zwart fluweel met zilveren slootjes is in de boekerij der Maatsch. van Ned. Letterkunde.

†) Vergelijk SCHELTEMA, over het vrijen en trouwen.

§) De oorzaak zie in LE JEUNE'S Volksgezang, bl. 14.

Lof van het druivensap (aldaar), van W. VAN FOC- QUENBROCH, (Werken II. bl. 204)	11
Minnezang (aldaar), van TH. ARENTS, (Mengelpoëzij, bl. 145)	12
bl. 12, v. o., lees: <i>gekrulde</i> voor <i>vergulde</i> .	
Oude Gratielied (aldaar)	13
Boerevrijaadje (aldaar)	16
Bruiloftsliedje (aldaar), van HIER. SWEERTS (Gedichten, bl. 318)	19
Velddenntjen (aldaar)	21
Bruiloftsvreugdlied (aldaar)	24
Een nieuw vermakelijk lied (aldaar)	25
Aandachtig lied, van BREDERO (Boertigh, amoereus en aandachtigh Liedtboek van G. AZ. BR.)	26
Een oud bestevaartjen enz., van BREDERO (aldaar)	28
Een oud bestjen enz., van BREDERO (aldaar)	31
De bruiloft te Cana (Groot Hoorns, enz.), van HIER. SWEERTS, (Gedichten, bl. 333, 472 en 822)	33
Het Heeren-kraambezoek (aldaar)	35
Van den ouden kouden man (uit het Haerlems oudt Liedtboek; de 27 ^e druk, t' Amst. 1716)	40
Huwelijksaanrading (Groot Hoorns, enz.)	41
Vrijerij (aldaar), van J. VAN DER VEEN, (Overzeesche zege- en bruiloftszangen, 3 ^e druk, tot Haerlem 1641)	44
Amoereus minnelied (aldaar)	46
Het groote gild (aldaar), van DIRK PZ. PERS (<i>Belle-</i>	

rophon of Lust tot wijsheyt, waerbij gevoegt zijn de vrolijke stemmen enz. (nieuwe druk) t' Amsterdam 1681, bl. 115). 48

PERS, boekverkooper te Amsterdam, vervaardigde zijn boek om alsoo de jonckheyt soetjes af te leyden; want dit gebreck siet men doorgaans, dat vele schone nieuwe voyskens met zulke ontuchtige dichten worden uitgegeven, dat de eerlijke en kuische ooren daarvan een afkeer hebben; en evenwel bij gebreck van stichtige gesangen den gemeene sleur volgen, daer sij andersints het dertele wel verwerpen en 't eerlijke omhelsen souden. Het gelukte hem slechts met dit ééne lied tot de liedeboekjens door te dringen, al hadden ook zijn *Princelied* en *Tafelkout* hetzelfde verdiend.

bl. 49, reg. 3 v. o., lees: *haast* in plaats van *heeft*.

Alles op zijn tijd, van COORNHERT (Boëthius, van de vertroostingh der wijsheid) 51
 Muziek (uit WILLEMS' oude Vlaemsche liederen) 52
 Zoete vrijaadje (Groot Hoorns, enz.) 53
 Oud mal (aldaar), van J. VAN ELSLAND (Gezangen of het vrolijke gezelschap der negen zanggodinnen, 3^e druk, Haarlem 1730) 55

In dezen bundel is de overgang tot het straatdicht zeer merkbaar, dat in *Cupido's Mengelzangen* (Utrecht, 1707) en *de Minnebroeders sak* (Amst. 1718), reeds een paar waardige bundels heeft, en in J. VAN GLIZEN (gest. 1722) zijn bekenden rijmer vond.

Mennisten vrijazië, van STARTER (Fr. Lusth., Boertigheden) 56
 Wereldkennis, van GAMPHUYSEN 58
 reg. 2 v. o., lees: *ongeneuchelijke*.
 Huwlijkslied (Groot Hoorns, enz.) 59

Bruiloftszang (aldaar), van C. RHIJNENBURGH (Vreughe-
debergh, het eerste deel, bestaande in zielsuchten,
bruyloftsgesangen en stightelijke vermakelijkheden,
5° druk, tot Hoorn 1664, bl. 122) 60

Ra. schepen en geneesheer te Medemblik, schreef even als
eens klagende «wat wordt er hedendaags al ydelheit ge-
leden tot nadeel van de jonge jeucht;» hij was echter geluk-
kiger met zijn arbeid; de liedeboekjes namen meer dan één
zijner vloeiende (bruilofts)liederen op; wij hebben er nog
een enkel ander bijgevoegd.

hoedjens, bladz. 61, zijn (lijk)kransen.

Het Hollandsch roemertjen (aldaar) 62

Drinklied (aldaar) 63

bl. 64, lees: *maakt* in pl. van *maak* en *pinkjen* voor *pinkjen*.

Friesland, van STARTER (Fr. Lusthof) 65

Dit hartelijk en krachtig lied stemt, in maat en gang zoowel
als denkbeelden, treffend met UHLAND's liefelijk *Württemberg*
overeen:

Und ist denn nicht ergossen Dein Fruchtfeld wie ein Meer,
Kommt nicht der Most geflossen Von tausend Hügeln her?

Treibt nicht die Wollenheerde Auf deiner weiten Alb,
Und nührest du nicht Pferde Und Rinder allenthalb?

Und sind nicht deine Frauen So häuslich, fromm und treu?
Erbliiht in deinen Gauen Nicht Weinsberg ewig neu?

Und sind nicht deine Männer Arbeitsam, redlich, schlicht?
Der Friedenswerke Kenner, Und tapfer wenn man ficht?

Afgeslagen aanzoek (uit Thirsis Minnewit, t' Am-
sterdam bij d'Erve van de wed. G. DE GROOT, 1728) 68

Klacht, van STARTER (Fr. Lusthof)	68
Winterlied, van C. RHLJNENBURGH (Vreughdeb. I.)	72
Waakzaamheid, van C. RHLJNENBURGH (aldaar)	74
Drinkliedeken, van STARTER (Fr. Lusthof)	75
Vrijerslied, van STARTER (aldaar)	77
Driekoningslied (Groot Hoorns, enz.)	80
Rouw, van STARTER (Fr. Lusthof)	82
Hansjen (uit Thirsis Minnewit)	82
Nieuw liedeken (uit de Schatkamer der filosofen ende poëten, Mechelen, 1621)	87
Noordewind en Zuierzon, van CORN. MAERTSZ. (zie lager)	89
Troost in 't lijden, van HOOFT	91
Kloosterliedjen (uit 't kortswijlige Steekertie, omvlogten en doornagelt met innige, vierige Minnetreckjens, enz. 't Amsterdam voor CL. JZ. BRUYNINGH (1654))	92
Meische morgenstond, van CAMPHUYSEN	93
Minneklacht, van HOOFT	95
Trijntjen's jawoord, van HUYGENS (Hofwyck)	96
Opwekking, van HOOFT	98
Wildzang, van VONDEL	99
Bruiloftszang, van VONDEL (ter bruilofte van J. Linnich en K. Jakobs de Vries)	100

« Men heeft sedert verscheiden jaren een vooroordeel tegen
zoogenoemde gelegenheidsvaerzen opgevat, en geen wonder! —
Men heeft echter in den grond der zaak veellicht ongelijk.
De gelegenheidsvaerzen van een waarachtig dichter zullen, zoo
dikwijls hij uit het hart gezongen heeft, zijne beste stukken

zijn. Ik moet erkennen dat ik sommige gelegenheidsvaerzen hooger stelle dan al wat hun dichter anders geschreven heeft. • BILDERDIJK (voorrede voor de *Mengely.*) Ook eene andere —forsch klinkende — opmerking van BILD. moet, als bij menig ander stukken, naar wij meenen, van dit bundeltjen, vooral ook bij dit heerlijke lied van VONDEL, allezins verklaarbaar worden; • ik heb — zegt hij (voor zijne *Poëzy*), — nergens ooit een Neerduitsch vers voorgelezen of men was verrukt over de wel-luidendheid en erkende dat de landtaal daar niet tegen op-moecht. •

Brailoftsdeuntjen (Groot Hoorn's, enz.), van G. RIJ-
NENBURGH (Vreughdebergh II, bestaende in nieuwaars
en karsgesangen, zielsuchten en andere opmerkende
deuntjes, 3^e druk, Hoorn 1664) 102

Hoogkarspel's lofzang, van CORN. MAERTSZ (Stichtelijke
Gesangen; behelzende: Bijbelsche invallen, Geeste-
lijke bedenkingen, Eerlijke vermaeckingen op
bekende wijsen gerijmt, tot Hoorn 1661) 104

• Strijekt vrij de vlagh daervoor veel Neërlantsche Poëten. •
(H. BRUNO.)

† Is ons een innig genoegen den maker van dit dicht-ju-
weeltjen « huisman » en oud-ouderling van Hoogkarspel — als
wij door de verzen zijner vrienden vernemen — aan zijne
huidige landgenooten te mogen voorstellen; wij veronder-
stellen althans dat hij hun even onbekend is, als hij door
de schrijvers over hunne letterkunde geheel is voorbij-
gegaan, al verdiende hij er zeker eene plaats naast Poot.
Noch DE VRIES, noch v. KAMPEN, noch WITSEN GRY-
BEEK reppen zelfs maar van zijn naam. In het vervolg op
den laatsten wordt hij als Heer van Wervershoef gedood-
verwd, naar het schijnt, uit eene misvatting van den titel
eener latere verzameling (Het zingend Nachtegaaltje, 1671).

die ons zelve niet onder de oogen kwam; de verzen er aldaar uit aangehaald, komen echter ook in de *Sticht. Ges.* voor. Hun keurig dicht maakt een herdruk van de meesten hunner wenschelijk, waartoe wij er hier onze uitgevers op opmerkzaam maken.

Geluk, van BREDERO (uit de <i>Lucelle</i>)	108
Dwaas beleid, van CAMPHUYSEN	108
Vaarwel, van C. RHIJNENBURGH (Vreughdeb. II)	109
Drinklied, van J. HZ. KRUL (Minnelijke Sanghrijmpjes)	110
Huwlijksraad, van COORNIERT (Liedekens)	111

Heylgroete sy aan elk, hoogh, middel, minder-standt,
 Die Neerduyts rijm bemint, in 't gansche Nederlandt.
 (Het Leydsch-Vlaemsch Orangien-Lelyhof, 1632.)
